DEPREM

JOY

Neşe Taşlı

DEPREM

BÜTÜN ESERLERİ
103

Necip Fazıl

BÜYÜK DOĞU YAYINLARI

NECİP FAZIL KISAKÜREK

DEPREM

(ÇİLE)

BÜYÜK DOĞU YAYINLARI
DEPREM / SENARYO ROMAN

●

E S E R

103

İlk Basım Tarihi : 1972

●

5. Basım / Şubat 2009
© Büyük Doğu Yayınları: 93
“Her hakkı mahfuz ve Büyük Doğu Yayınları’na aittir.”
Kurucusu:
Necip Fazıl Kısakürek
Sahibi: Büyük Doğu Yayınları
Basım Yayın Prodüksiyon Ltd. Şti. Adına
Mehmed Kısakürek
Genel Koordinatör: Emrah Kısakürek
Eser Kullanım - Telif Hakları ve
Yayın Sorumlusu: Suat Ak
Dağıtım Sorumlusu: Osman Kısakürek

●

Baskı: Eflatun Matbaacılık San. Ltd. Şti.
Yeşilce Mah. Çelik Sk. No: 69/A
4.Levent - İstanbul
(0212) 278 28 03

●

Büyük Doğu ® Yayınları
Basım Yayın Prodüksiyon Ltd. Şti.
Ankara C. Vilayet Han 10/3 Cağaloğlu - İstanbul
Telefon: (0212) 5285551 - 5125922 - 5110873
www.buyukdoguyayinlari.com
Yayıncı Sertifika No: 12106
Matbaacı Sertifika No: 11947

ISBN 978 - 9944 - 144 -14-8
E-KİTAP ISBN 978 - 605 - 4955 - 62 - 6

Bu eserin e-kitap hazırlığı *“Pikare Yazılım ve İnternet Hizmetleri”* tarafından yapılmıştır.

DEPREM
(ÇİLE)

– 1 –

(Hastahane... Hareketli giriş kapısı... Bahçe... Gidip gelen sürü sürü insan... Beyaz gömlekli doktorlar, hemşireler, hademeler... Köşede bucakta, ayak üzerinde veya çömelmiş tipler... İçinde kapağı devrilmiş boş bir tabut, şoförünün sağında sarıklı bir imam oturan cenaze arabası... Cenaze arabasının yanından, lüks bir otomobil kıvrılır... İkinci dahiliye kliniği... Poliklinik tarafında sıra bekleyen çeşit çeşit hasta... Karşısında dert anlatmaya çalışan birkaç kişi, elindeki derginin açık-saçık resimlerine bakmakta, müracaat hademesi... Karşısındaki adama sol tarafını gösterir...)

HADEME – Mikropsuz hastalıklar koğuşu bu tarafta... Ama şimdi profesör vizitede... Görüşemezsiniz!..

(Koridor... Mikropsuz hastalıklar koğuşunun açık kapısı...)

– 2 –

(Beyaz gömlekli profesör, etrafında beyaz gömlekli asistanlar ve hemşireler halkası, bir yatağın başında... Yatakta, koma halinde, yanakları şişip çöken ihtiyar bir hasta... Halkanın ortasında hemşire Selma... Profesör, hastaya mıhlı dalgın gözlerini kaldırıp Selmaya...)

PROFESÖR – Paravanayı çekiniz! Yarın sabah...

(Arka sırada bir asistan arkadaşının kulağına eğilir...)

ASİSTAN – Yarın otopsi!..

(Profesör asistanlara doğru...)

PROFESÖR – O kelimeyi ben söyleyemez miydim? Şuursuz da olsa henüz nefes alıp veren bir hastanın başında bu ne kelime? Doktorlukta fazla duygulu olmaya yer yoktur ama, duygusuz görünmeye de hiç!..

(Selma'nın yüzünde derin bir takdir ifadesi... Profesör bu ifadeye dikkat eder... Eliyle Selma'yı gösterir...)

PROFESÖR – Hemşire Selma ise duygulu olmakta biraz mübalağalı... *(Asistanlara)* Ben size doktorluğun teknik tarafı kadar ruhî yanını da göstermeliyim... Doktor, aslında duygulu ve duygusuz kendini peçelemeyi bilmelidir.

(Büyük bir koğuşta türlü hasta tipleri... Kupkuru bir hastaya, başına asılı cam kavanozdan lâstik boruyla su veriliyor... Yanı başında, karnı şiş, başka bir hastadan bir asistan su alıyor...)

PROFESÖR – *(Sesi)* Hastalıkların tezadlar tablosuna bakın... Kimi kurumuştur, ona su veriyoruz, kimi de şişmiş, ondan su alıyoruz... Kimi şekere hasret, ancak ekşi yiyebilir... Kimi de tuz diye kıvranır, şekerden başkasını yiyemez... İnsanlığı saran bunca dert karşısında ne acıma duygusu vazifeye engel olmalı, ne de duygusuzluk hastayı incitmeli...

– 3 –

(Karşısında hemşire Selma, ayakta... Profesör masasında, elinde bir tabelâ ve bazı kâğıtlar... Dikkatle inceliyor... Gözleri kâğıtlarda...)

PROFESÖR – Yazık! Bu genç mahkûm!.. Ne de hayat dolu bir hâli var...

SELMA – Evet efendim...

(Profesör başını kaldırır...)

PROFESÖR – Yakınlarından kim var?

SELMA – Bir ablası, bir de felçli annesi...

PROFESÖR – Ablasına hakikati bildirmeye mecburuz...

SELMA – Şimdi burada...

PROFESÖR – Çağırınız!...

(Selma dönüp çıkar... Koridor... Pijamalı hastalar... Selmayı koridor boyunca arkasından takip ediyoruz... Sapar... Başka ve tenha bir koridor... Selma (...) numaralı kapının önünde durur... Kapıya kısaca vurur ve hemen açar...)

– 4 –

(Tek kişilik odasında Nihad... Yatağında oturmuş vaziyette... Karşısında ablası Füsun ve ablasının arkadaşı Reyhan... Nihad, Selma'ya...)

NİHAD – Buyurun Selma hanım... Bu sabah geç göründünüz!

SELMA – Tahlil kâğıtlarınızı takip ettim...

NİHAD – Netice?

SELMA – Hüküm profesörün... Kendinizi iyi hissediyorsanız iyisiniz demektir...

NİHAD – Hiçbir şeyim kalmadı desem yeri... Ne zaman taburcu olabilirim?

SELMA – O da profesörün bileceği şey... Profesör sizi görmek istiyor... *(Füsun'a...)*

FÜSUN – Hemen mi?

(Selma, gözleri kendisini hayretle seyreden Reyhan'da... Füsun'a...)

SELMA – Hemen... Beni takip edebilirsiniz...

(Önde Selma, arkasında Füsun, çıkarlar... Nihad ve Reyhan bakışırlar... Reyhan'ın şüphe dolu gözleri Nihad'a mıhlı...)

REYHAN – Çok güzel kız... Bulamamış mı hemşirelikten başka meslek?

NİHAD – Hem de köy kızı... Bütün ailesini şu bildiğin depremde kaybetmiş... Tek başına kalmış... Hemşire okuluna girip bitirmiş... Şimdi 20 yaşında, koca hastahanenin göz bebeği... Hem de çok kültürlü... İşi gücü okumak...

REYHAN – Yoksa gözün mü var kızda?...

(Nihad'ta acı bir gülümseme...)

NİHAD – Haydi, haydi...

(Reyhan yerinden fırlayarak...)

REYHAN – Nihad...

NİHAD – Dikkat et... Burası hastahane!..

– 5 –

(Bir koltukta Füsun... Ayakta Selma... Profesör, Füsun'a...)

PROFESÖR – Size iyi bir haber verememekten üzgünüm. Kardeşinizin hastalığı (Lenfoit) tipte (Akut Lösemi) dir...

FÜSUN – O da ne demek?

PROFESÖR – Frenkçe yaftalardan sizce anlaşılabilecek birşey yok... Sizin anlamanız gereken şu ki...

FÜSUN – Evet?..

PROF. – Hastanız ümitsizdir!..

(Füsun teessürsüz...)

FÜSUN – Ama şu anda çok iyi...

PROFESÖR – Olabilir... Bu hastalıkta ilk ateşli devre geçirildikten sonra bir iyilik çığırı gelir... Fakat üç ayla bir sene arası... Fazla sürmez... En çok bir yıl... Sonra...

FÜSUN – Sonra?

PROFESÖR – Yine ateş, kanama ve malûm netice...

FÜSUN – Ölüm!...

PROFESÖR –Elimiz kolumuz bağlı, bu neticeyi uzaktan seyretmeğe mahkûmuz...

FÜSUN – Müthiş...

PROFESÖR – Şimdi size düşen vazife, bu muvakkat iyilik çığırı içinde, kardeşinize, kendisini bekleyen akıbetten hiçbir nem kaptırmamaktır.... O, tam mânasıyla sıhhatli bir insan olduğu güveni içinde bu müddeti yaşamalıdır... Bu güvenle günlük faaliyetlerini sürdürmelidir...

FÜSUN – Ama, başında bulunduğu koca bir fabrika var...

PROFESÖR – Engel olmaz... İyilik devresinde hasta, büyük yorgunluklara karşı olmaksızın her işi yapabilir...

(Füsun sahte...)

FÜSUN – Hiçbir çare yok mu?

(Profesör cevap vermez... Selma dimdik, üzgün bir vakar içinde...)

FÜSUN – Meselâ Avrupaya gitse?

PROFESÖR – Orada da insanlar ölüyor!...

FÜSUN – Nedir bu hastalığın Türkçesi ?

PROFESÖR – Kan kanseri...

– 6 –

(Cenaze arabasının yanındaki lüks otomobilde Füsun ve Reyhan... Füsun motoru işletip hızla sürer...)

REYHAN – Ne dedi profesör?

FÜSUN – Yarın taburcu olabilir dedi.

REYHAN – Ya ne imiş o garip ateşler?

FÜSUN – Hiç...

REYHAN – Üzücü birşey yok ya?

(Füsun başını Reyhana çevirir...)

FÜSUN – Sevindirici bir şey var!...

– 7 –

(Hastahanede, Nihad'ın kapısı ardına kadar açık odası... Nihad yatağında... Başucunda Selma, sol eliyle Nihad'ın sol bileğini tutmuş, nabzına bakıyor... Gözleri, sağ elindeki kol saatinde... Durak... Sükût... Nihad'ın gözleri pencerede, batan güneşi süzmekte... Birden, gözleri hep pencerede, sağ eli hareket eder ve Selma'nın sol bileğini kavrar...)

Selma'nın sesi kısık ve baygın...

SELMA – Yapmayın...

(Nihad elini çekmez, gözleri hep aynı noktada, tane tane...)

NİHAD – Senin elini tutarken aldığımı, başka hiçbir kadın, hiçbir fedakârlık bahasına veremez!

(Selma, hastanın nabzını bırakır, cevap vermez, kolunu sıyırır...)

NİHAD – Cevap vermedin?

SELMA – Ben böyle şeylerin cevabını bilmem!

(Nihad hayran...)

NİHAD – Ne güzel...

SELMA – Ateşiniz ve nabzınız normal... Tabelânız profesörün odasında... Gidip kaydedeyim...

NİHAD – Profesör bu saatte hastahanede değil ki.

SELMA – Olsun... Yarın sabah taburcu edileceksiniz. Masasında bulunması lazım...

(Nihad şüpheci...)

NİHAD – Burada bulunmasında ne mahzur var?

SELMA – Yarın sabah muamelesi yapılacak...

NİHAD – Garip şey!... Buradan alınıp muamelesi yapılamaz mı ki? *(Doğrulur)* Nihayet teşhis konulabildi de onu mu gizliyorlar yoksa?

SELMA – Ne münasebet... Gizlenecek birşey olsa onu tabelâ kâğıtlarına yazmamak ellerinde değil mi?

(Nihad yatağından iner, Selma bir adım geriler...)

NİHAD – Neymiş öyleyse benim hastalığım?

SELMA – Mühim birşey olsa taburcu edilir miydiniz?

(Nihad'da bir hareket... Selma irkilir...)

NİHAD – Selma... Ürkek bir kuş gibi kaçma... Sana birşey söyleyeyim mi?

SELMA – Evet?

NİHAD – Seni tanıdım ya, hangi hastalık olsa razıyım...

SELMA – Beni eziyorsunuz efendim... Cevaptan âcizim...

(Nihad bir adım ilerler...)

NİHAD – Senin en büyük kuvvetin işte bu âcizliğin!

SELMA – Müsaadenizle...

(Selma dönüp açık kapıya doğru bir iki adım atar... Nihad arkasından haykırır...)

NİHAD – Selma...

(Selma, Nihad'a arkası dönük, olduğu yerde kalır... Nihad azimli...)

NİHAD – Selma... *(Selma döner...)*

NİHAD – Bu akşam son gecem... Nöbetçi olduğunu biliyorum... Bir aralık bana uğrayamaz mısın? Seni üzmeyeceğim...

SELMA – Belki...

NİHAD – Seni gördükten sonra yaşamak saadeti diye birşeye inanır gibiyim.

(Çok yakından Selma... Yüzünde bir yangın... Gözlerinde bir damla yaş...)

NİHAD – *(Sesi)* Ne o Selma, ağlıyor musun?

SELMA – Çok basit... Ben her zaman ağlarım... Her şeye ağlarım...

– 8 –

(Akşam vakti, Karacaahmet mezarlığı yolundan süzülen Füsun'un arabası... Yanında yine Reyhan... Füsun elleri direksiyonda, gözleri yolda...)

FÜSUN – On param kalmadı Reyhan...

REYHAN – Ne diyorsun! Ne oldu babandan kalan milyonlar?

FÜSUN – Milyonlar dediğin, büyük bir kumaş fabrikası biraz da para...

REYHAN – İyi ya...

FÜSUN – Paralar suyunu çekti... Fabrika da olduğu gibi Nihad'a geçti...

REYHAN – Hisselerini parça parça Nihad'a sattığını biliyordum ama onları mala mülke yatırdığını sanıyordum...

FÜSUN – Elimde ellibin lira değerinde bir mücevherden başka birşey kalmadı... Bir de şu otomobil... Bunlar da gelir değil, masraf kapısı...

REYHAN – Yardım etmiyor mu Nihad?

FÜSUN – Ediyor! Herşeyi yiyip bitirdiğimi gördükten sonra, her ay, bahşiş kabilinden suratıma üç bin lira atıyor. Benim yaşayışıma nasıl yeter bu para? Muhasebeci maaşı gibi birşey.

REYHAN – Hayret! Hasis değildir Nihad...

FÜSUN – Bana karşı hasis... Hiçbir şeyime tahammülü yok... Herşeyime karışıyor... İlle de evlen, evlen! Bu kadar dulluk hayatı olamazmış... Annem de kötürüm olduğuna bakmadan onu destekliyor...

(Otomobil Ankara asfaltına sapar... Dümdüz yolda hızlı bir akış...)

FÜSUN – Artık canıma tak etti... Mutlaka bağımsızlığımı kazanmalıyım... Hem bağımsızlığımı hem de...

REYHAN – Hem de?...

(Füsun, Reyhan'a zehirli bir tebessümle bakar...)

FÜSUN – Hem de iktisadî kaynaklarımı...

– 9 –

(Hastahanede; Nihad yatağında... Biraz uzağında, iskemlede Selma... Oda loş... Kapısı açık... Nihad başı yastıkta, gözleri Selma'da...)

NİHAD – Selma?

SELMA – Efendim...

NİHAD – Bir daha söyle

SELMA – Neyi?

NİHAD – Onu...

SELMA – Anlamadım...

NİHAD – Selma?

SELMA – Efendim...

NİHAD – İşte bunu... Efendim...

SELMA – Ne kadar mübalâğalı bir mizacınız var...

NİHAD – Asla... Ben matematikçiyim... Mühendisim... Babamdan kalma bir fabrikayı idare ediyorum. İşim gücüm, rakamlarla... Mübalağayla hiçbir alâkam yok... Mübalağa romantik mizaçların işi.

SELMA – Demek değilsiniz... Halbuki bana romantik derler...

NİHAD – Onu ne sende görüyorum, ne kendimde...

SELMA – Öyleyse mükemmel bir aktörsünüz!

NİHAD – Hayır Selma!... Sen o korkunç tabiîlikle beni çarptın. Kömür çarpar gibi... Sen benim için dünyada benzeri olmayan birşeysin...

SELMA – Ayrı dünyalardan olduğumuzu biliyorum!

(Nihad kımıldar, dönmek ister...)

SELMA – Tavrınızı bozmayın! Yoksa kaçar giderim.

NİHAD – Tavrımı bozmuyorum... Kımıldamak da mı yasak?... Beni dinle Selma...

SELMA – Dinliyorum!

NİHAD – On sekiz günlük bir hastahane hayatımda içimi yıllara sığmaz mânalarla doldurdum...

SELMA – İnanıyorum efendim...

(Nihad hafifçe doğrulur...)

NİHAD – İnan... Hem öyle inan ki, beni de inancıma inandır...

SELMA – Demek ki inancınızdan şüpheniz var....

NİHAD – Şüphem yok! Aklım almıyor!...

(Selma düşünceli...)

SELMA – Siz tabiî değilsiniz. Belki sanat kuvvetiyle söylüyorsunuz bunları... Siz bir sanatkârsınız...

NİHAD – Yanılıyorsun... Ben kadınlarla uzun uzadıya konuşamam... Seninle böyle başbaşa, bir hayat boyu konuşabilirim.

SELMA – Hayat çok kısa...

NİHAD – Belki bir gün, bir saat, bir dakika... Bir yıl bile değil... Bir yıl tam yaşayabilsek daha ne isterdik?

(Selma birden gözlerini yumar, sonra sağ eliyle yüzünü örter... Nihad hayretle bakıyor...)

NİHAD – Ne oldun? Yine mi gözyaşı?

(Selma tavrını bozmaz...)

NİHAD – Bir yılımız bile yok diye mi ağlıyorsunuz?

(Selma, sert bir hareketle elini yüzünden çeker...)

SELMA – Hayır... Sözleriniz bana tesir ediyor. Dedim ya, siz bir sanatkârsınız... Bense çabucak tesir altına giren köylü bir kızım...

NİHAD – Sanatkâr dediğin, sana mahkûm olmak yolunda... Yarın çıkıyorum... Sanma ki, bu iş burada biter...

SELMA – Başka ne olabilir ki?...

NİHAD – Ben de bilmiyorum... Her şey olabilir.

(Nihad'ın açık kapısından beyaz ceketli bir hademe... Selmaya...)

HADEME – Nöbetçi doktor sizi görmek istiyor... Bir kanama var...

(Selma yerinden fırlar, hızla kapıya doğru yürür... Nihad yatağından iner... Hayran gözlerle Selma'yı arkasından takip eder.)

– 10 –

(Nihad'ın Çiftehavuzlar tarafındaki yalısında denize bakan büyük terası... Güneş, İstanbul üzerinde batmak üzere... Kadınlı erkekli bir kalabalık... Bir kenarda, sade ve ciddi, yazlık kılığı içinde Selma... Etrafında favorili ve top saçlı birkaç zamane delikanlısı... Biraz geride, Nihad tek başına, sıkılmış gibi görünen Selma'ya ve kendilerini ona beğendirmek gayretindeki delikanlılara gülümseyerek bakıyor. Bir masada Füsun, iki flörtü genç arasında kıvrak kahkahalar atıyor...

Ortalık hareketli... Giden, gelen... Bir tepsi üzerinde içki taşıyan bir uşak... Kanatları açık büyük kapıdan muhteşem salon görünüyor... Salonda hafif bir piyano sesi... Birinci favorili genç, Selma'ya...)

1. GENÇ – Demek hiç boyanmadınız...

(Selma tebessümle...)

SELMA – Hiç!...

2. GENÇ – Dans da etmiyorsunuz!...

SELMA – Bilmem ki...

1. GENÇ – Sigara, içki?

SELMA – Sevmem...

2. GENÇ – Siz hangi asrın kızısınız?

SELMA – Ben bir köy kızıyım...

1. GENÇ – Ama hiçbir şehirlide sizdeki kişilik olamaz...

(Selmanın gözleri Nihad'da...)

SELMA – Yapmacık sevmemek kişilikse diyeceğim yok...

(Kenardan, mübalâğayla açık yazlık kıyafetiyle Reyhan... Selmaya bakan Nihad'ı kolundan kavrar... Nihad kolunu çeker...)

NİHAD – Ne yapıyorsun?

REYHAN – Selma hanımdan mı çekiniyorsun? İlkbahardan yaza bu ne terakki... Nihayet evine kadar soktun, öyle mi?

NİHAD – Sus...

REYHAN – Şimdi beni avaz avaz bağırtma! Aylardır yüzüme bakmıyorsun... Ne oldu evlenmemiz? Bunun için mi çekip aldın beni sahneden?

NİHAD – Kaybını mı düşünüyorsun?

REYHAN – Evet, kaybımı düşünüyorum...

NİHAD – Benden bir çekle dört aylık kazancının birkaç mislini alırsın!...

REYHAN – Sana para kaybından bahsetmiyorum! Seni kaybetmek korkunç...

(Nihad alaylı...)

NİHAD – Ne diyorsun? Demek senin para diye birşey düşündüğün yok!..

REYHAN – Demek senin münasebetimizi kesmek diye bir fikrin var!

NİHAD – Nasıl mânâlandırırsan mânâlandır...

(Reyhan çılgın...)

REYHAN – Öyle mi?.. Şimdi fırlayıp herkesi başıma toplayayım mı? Meşhur iş adamı Nihad bey beni bir çek karşılığı, karnımdaki çocuğuyla sokağa atıyor diye ilân edeyim mi?

(Nihad tiksinti içinde...)

NİHAD – Boşuna zahmet... Senin yerine ben ilân edeyim...

(Başını kalabalığa çevirir ve haykırır...)

NİHAD – Dostlarım!.. Dostlarım!.. Size bir hikâyem var!..

(Hareket durur. Herkes Nihad'a döner... Oturanlar ayağa kalkar... Selma'nın etrafındakiler çözülür... İç salondan gelenler... Müzik durmuştur... Çıt yok... Nihad, yanındaki Reyhan'a ön safda yer almış bulunan Füsun'u gösterir...)

NİHAD – Siz de ablamın yanında beni dinlemek istemez misiniz?

(Reyhan, hayret ve dehşet içinde yürüyüp Füsun'un yanında yer alır... Füsun'un flörtleri yanında... Favorili delikanlılar sağ tarafta ve biraz gerilerinde Selma... İki saf halinde daha birkaç erkek ve kadın... Nihad, Selma'ya bir göz attıktan sonra kalabalığa...)

NİHAD – Yirmi sekiz yıllık ömrümün son on senesinde kör ebe gibi birşey aradım. Bulduğumu sanıp da gözlerimi açtığım her zaman aldanışların en acısıyla yanıldığımı gördüm... Bulduklarım, yahut bulduğumu sandıklarım bonmarşe malı kuklalardı...

(Birbirlerine bakıp tebessüm edenler, dikkat kesilenler... Füsun ve Reyhan'da dehşet...)

NİHAD – Anlıyorsunuz! Aradığım kadındı... Allah bana kadını, anne olarak en güzel örneğiyle verdi. Şefkati, sevgiyi, fedakârlığı annemde gördüm... O da babamın ölümünden sonra kötürüm oldu... Ziyanı yok, yaşıyor ya, nefes alıp veriyor ya...

NİHAD – *(Devam)* Başım dizindeyken eli alnımda geziniyor ya, yeter... Onun yanında, hayatıma girecek, kadını erkek yönünden belirtecek birine muhtacım.

(Füsunun kaşları çatık...)

FÜSUN – Ablanı saymıyor musun?

(Nihad, Füsuna...)

NİHAD – Ablaların da bu hesapda yeri yok... *(Kalabalığa...)* Evet, bir can, bir ruh, bir pırıltı, bir buhardan ibaret bu... Kadını - kusura bakmayın, insan duymaya başlayınca şair de oluyor- evet, bu kadını, saçı, kaşı, kirpiği, dişi ve ruhu iğreti insanlar arasında nasıl bulabilirdim?

(Reyhan sert...)

REYHAN – Nihayet buldunuz mu?

NİHAD – Buldum... *(Elini Selma'ya uzatır...)* İşte!..

(Selma dehşetten iki eliyle yüzünü kapar... Herkes donmuş... Füsun ve Reyhan yıldırımla vurulmuş gibi... Nihad'ın gözleri Selma'da... Nihad, Selma'ya...)

NİHAD – Çek ellerini yüzünden Selma...

(Selma ellerini çeker... Gözleri kapalı... Nihad, Selma'ya...)

NİHAD – Beni affet... Hiçbir şeyden haberin olmadan sana bu oyunu oynadığım için... İçimi, samimiliğimi anlaman için yaptım. Seni kıskıvrak bağlamak, hiçbirşeyi reddemez hale getirmek için... *(Kalabalığa...)*

NİHAD – Selma ile en kısa zamanda evleneceğim! Şu anda ve karşınızda onun sıfatı, nişanlım olması...

(Cebinden iki küçük kutu çıkarır...)

NİHAD – Yüzükleri annem takacak... Kötürüm annem... Beni anlayan, her dileğime evet diyen annem... *(Müzik!.. İç salona doğru... Selmaya...)* Haydi Selma, yukarı kata, annemin yanına çıkalım.

(Müzik başlar... Herkes kaskatı birer hayret heykeli... Selma dimdik... Nihad'ın gözü, hareketsiz duran Selma'da... Nihad, Selma'ya gayet tatlı...)

NİHAD – Yürü, Selma...

(Selma şuursuz gibi yürür... Biri alkışlar... Füsun ve Reyhan'dan başka herkes alkışa katılır... Nihad, zahmetle yürüyen Selma'ya...)

NİHAD – Yürü Selma, evinde yürüyorsun...

(Lüks bir gece kulübünün pırıltılı giriş kapısı... Füsun, arkasında iki flörtçüsü, kapıdan girer... Uzaktan bir şarkı sesi ve müzik... Füsun koridorda ilerledikçe şarkı ve müzik yaklaşır ve birden son bulur. Derinlerde alkış sesi... Füsun büyük salona girer... Sahnede Reyhan, alkışlayanları selâmlıyor... Füsun yanındakilere boş bir masayı göstererek...)

FÜSUN – Siz burada oturun! Beni bekleyin...

(Füsun sahneye doğru yürür...)

– 12 –

(Gece kulübünde Reyhan'ın giyim odası... Füsun ve Reyhan tuvalet aynasının yanında, karşılıklı oturuyorlar... Reyhanın üstünde, uzun, siyah bir tuvalet... Derinlerden eski bir Rus müziği geliyor... Koro...)

FÜSUN – Artık sana herşeyi söylemenin vakti geldi...

REYHAN – Dinliyorum...

FÜSUN – Selma dedikleri köylü kız, ailemizin bütün servetine konmak üzere... Şimdiden postu serdi evimize...

REYHAN – Daha evlenmediler ki...

FÜSUN – Nasıl olsa evlenirler... Hem sade evlenmekle servetimize konmuş olmaz ki...

REYHAN – O halde?

FÜSUN – Önce bana söz ver kimseye birşey söylemeyeceğine... Sana göstereceğim yoldan kıl kadar ayrıldın mı, öldün...

REYHAN – Söz veriyorum, zaten mektepten beri senin emrin altında yaşamıyor muyum?

FÜSUN – Bu defaki müthiş... Söz ver...

REYHAN – Söz veriyorum...

(Füsun yılan gibi ıslık çalarcasına...)

FÜSUN – Nihad ölecek...

(Reyhan dehşet içinde...)

REYHAN – Ne?... Sen mi öldüreceksin? *(Füsun, hain hain...)*

FÜSUN – Kendi kendine ölecek...

REYHAN – Nasıl olur? Arslan gibi genç adam...

FÜSUN – Dipdiri dolaştığına bakma... Hasta! Kan kanseri... Profesör en fazla bir sene yaşayabilir dedi.

REYHAN – İnanılmayacak şey...

FÜSUN – Kız Nihad'a bir kere vardı mı, hele karnında bir de çocuk peydahladı mı, iş tamam... Bize metelik yok...

REYHAN – Ne olacak şimdi...

FÜSUN – Nihad evlenmiyecek...

REYHAN – Selma ile demek istiyorsun, değil mi?

FÜSUN – Kiminle olursa olsun, evlenmiyecek...

REYHAN – Karnımda çocuğunu taşıyorum...

FÜSUN – Seninle de evlenmiyecek... Zaten evlenmiyeceğini biliyorsun... O zaman herşey annemle benim. Annem dediğin bir ayağı çukurda bir yatalak... Demek herşey benim...

REYHAN – Korkunç...

FÜSUN – Ben sana bol para verir hakkını öderim... Elveririr ki yardımcım ol...

REYHAN – Ne yapmayı düşünüyorsun?

(Füsun ayağa kalkar...)

FÜSUN – Öğrenirsin... Verdiğim sırrı ağzından kaçırdığın an...

(Reyhan da ayakta...)

REYHAN – Başka bilen var mı?

FÜSUN – Ne Nihad işin farkında, ne annem, ne kimse...

REYHAN – Tabiî, o köy dilberi biliyor...

FÜSUN – Elbette... Profesör onun yanında söyledi...

REYHAN – Belki de bunun için çıkardı Nihad'ı baştan...

FÜSUN – Hayır... Tutulan Nihad... Sen cevap ver, benimle el ele veriyor musun?

REYHAN – Evet!...

(Füsun elini uzatır...)

FÜSUN – Uzat elini öyleyse... Şimdi şampanya...

– 13 –

(Gece kulübünün büyük salonu... Masada Füsun, Reyhan ve iki flörtçü genç... Sahnede bir Anadolu türküsü

aranjmanı... Masada, küçük buz kovasında şampanya, meyveler ve çerezleri... Füsun elinde kadehi, Reyhana..)

FÜSUN – Aptallaşmış gibisin...

REYHAN – Gibisi fazla...

FÜSUN – Doldur kadehini...

(Gençlerden biri Reyhan'ın kadehini doldurur... Füsun gençlere...)

FÜSUN – Siz de...

(Aynı genç, arkadaşınınkiyle kendi kadehini de doldurur... Kadehler ellerde...)

FÜSUN – Reyhan... Rahat et! Gerekirse cinayet bile işlerim.. Anlıyorsun... Bu iş olamaz... Haydi, geleceğin mutluluğuna!...

(Kadehleri dikerler... Müzik...)

– 14 –

(Nihad'ın köşkünde üst kat salonu... Abajurlar yanıyor... Nihad'ın annesi tekerlekli arabasında... Altmışlık kadın bembeyaz saçlı ve taze yüzlü... Ayakları, dizlerine kadar bir battaniye ile örtülü... Sağında Selma, solunda Nihad, tekerlekli arabaya bitişik, birer yer yastığı üstüne oturmuşlar... Nihadın başı arabaya yaslı... Annenin bir eli Selma'nın, öbür eli de Nihad'ın saçlarında... Aşağı kat salona büyük ve muhteşem bir asma kat merdiveniyle iniliyor...)

ANNE – Selma kızım, bu iş bekleyemez...

SELMA – Bekleyecek efendim...

ANNE – Anlayamıyorum! Sende bir sır var...

SELMA – Hiçbir sır yok efendim... Herşey su gibi berrak...

ANNE – Yüzüncü kere soruyorum... Niçin? Sebebini anlat...

SELMA – Nasıl anlatayım? Anlatamam ki...

ANNE – Ya?..

SELMA – Öyle icab ediyor...

ANNE – Nasıl icab? Nereden geliyor bu icab?

(Selma doğrulur, anneye döner...)

SELMA – Bana bunu sormayın... Cevabı elimde değil... Gücümün, canımın ötesinde...

(Nihad, başı arabaya yaslı, hiçbirine bakmadan, acı bir yüzle dinliyor... Annenin yüzünde ıztırab çizgileri... Durak... Anne tek tek...)

ANNE – Yoksa Nihad'ı sevmiyor musun?

(Nihad başını çevirerek ihtar tonuyla...)

NİHAD – Anne...

(Selma canı acımış gibi gözlerini yumar, kaskatı kalır...)

ANNE – Söylesene kızım...

SELMA – Halimden ne anlıyorsanız, o...

ANNE – Halinden Nihad'ı çok sevdiğini anlıyorum..
Ben anneyim, anneler kalbleri okur...

(Selma başını eğer, öylece kalır...)

ANNE – Bir aydır evimizdesin... Yanımdan ayrılmıyorsun! Hastabakıcıma iş bırakmadın... Ömrümün son günlerinde bana özlediğim kız evlâdı hediye ettin...

ANNE – *(Devam)* Ama artık bu fedakârlığı bir hastahane hemşiresi olarak değil, gelinim ve kızım olarak göstermeni istiyorum!

(Selma ayağa kalkar... Nihad doğrulur ve ona bakar. Sükût... Durak... Anne, Selmaya...)

ANNE – Yarın Nihad'la erkenden evlenme dairesine gideceksiniz... Sessizce, yıldırım nikâhiyle evleneceksiniz.

SELMA – Benden ne isterseniz isteyin... Elimde olanı, olmayanı...

(Anne sert...)

ANNE – Evet?

SELMA – Ama bunu istemeyin...

ANNE – Bize acı çektiriyorsun...

SELMA – Asıl acıyı ben çekiyorum...

ANNE – Peki öyleyse... Ama?

SELMA – Buyurun efendim...

ANNE – Ayıp, çirkin ama sormaya mecburum...

SELMA – Buyurun efendim... Rica ederim...

ANNE – Nişanlanmayı niçin kabul ettin, Nihad'la? Hayat getirdiğin bu evde oturmaya neden razı oldun?

NİHAD – Anne!..

(Bir fırlayışla ayağa kalkarak...)

NİHAD – Bu sual güzel değil... İnsan kendi lûtfiyle bağlanamaz...

(Selma atılır...)

SELMA – Cevap vereyim efendim... Nişanı irademi aştığı için kabul ettim... *(Durak...)* Evinizde kalmaya gelince...

NİHAD – Sus, Selma... İzah etmeğe değmez...

(Anne, Selma'ya...)

ANNE – Bana bakmak için, acıdığın için, değil mi? Ya evlenme teklifim de niçin iradeni aşmıyor...

(Selma yalvarırcasına...)

SELMA – Hanımefendi...

ANNE – Bana anne de! Konuş! Beni bu tezaddan kurtar...

SELMA – Çünkü efendim, bu nokta, irademin biricik canlı kalan yeri... *(Durak...)* Son müdafaa hisarım...

NİHAD – Anne, kızı bu kadar örselediğimiz yeter! Benim son olarak Selma ile baş başa konuşmam lâzım... Sizi odanıza götürelim... *(Döner...)* Haydi Selma...

(Selma tekerlekli arabanın arkasına geçer, arabayı iterek biraz ilerdeki kapısı açık yatak odasına sokar...)

– 15 –

(Önde tekerlekli araba ve Selma, arkada Nihad girerler... Sadece yatak odası... Nihad ve Selma ihtimamla hastayı kaldırıp yatağa uzatırlar... Selma, hastayı yerleştirmek ve üstünü örtmekle meşgul; Anne, Nihad'a...)

ANNE – Sen in aşağıya, Nihad... Selma şimdi gelir...

(Nihad açık kapıdan çıkar, çıkarken kapıyı kapatır... Anne, yorganını düzelten Selma'ya...)

ANNE – Kızım! Nihad'ın yanında söyleyemediğin bir şey varsa şimdi bana açamaz mısın?

SELMA – Hiçbir şey yok efendim! Mümkün olan herşeyi söyledim...

ANNE – Ben mümkün olmayanı istiyorum!

(Selma cevap vermez, elini uzatıp annenin yorgan üstündeki sağ elini çeker ve öper. Anne de onu, öbür eliyle başından kavrayarak çeker, alnından öper... Selma'nın gözünden yanağına doğru kayan bir damla yaş...)

– 16 –

(Aşağı kat salonunda, orta yerde duran büyük bir kanepede Nihad... Masanın arkasına bitişik bir masa ve önünde abajur... Nihad'ın gözü aşağı kata inen büyük merdivende... Merdivende Selma... Gayet vakarlı ve soylu adımlarla iner, Nihad'a yaklaşır... Nihad ayakta, kanapenin öbür köşesini göstererek...)

NİHAD – Otur, Selma... *(Selma ilişir gibi oturur... Bir müddet sükût...)*

NİHAD – Susuyoruz...

SELMA – Ondan güzeli var mı?

NİHAD – Var... *(Selmada sükût...)*

NİHAD – Senin konuşman...

(Selmada yine cevap yok...)

NİHAD – Konuş...

(Yine sükût...)

NİHAD – Ne olacak bu iş?

(Cevap yok... Durak...)

NİHAD – Selma bu iş ne olacak?

SELMA – Böyle devam edecek...

NİHAD – Hep nişanlı olarak mı?

SELMA – Bir de hanımefendinin bakıcısı olarak...

NİHAD – Ben seni annemin bakıcısı diye seçmedim.

SELMA – Beni o büyük kadının asaleti seçti...

NİHAD – Unutma ki, aktör sandığın adam sana herşeyini veriyor, sen de bu işi başta kabul ediyorsun da sonunda red ediyorsun... Çıldırtıcı tezad...

SELMA – Biliyorum, tezad içindeyim, aykırı çekişler beni yırtıyor, yaralıyor... Bir sel kenarındayım ki, ne ayağımı sudan çekebiliyorum, ne yürüyüp karşıya geçebiliyorum!

Belki gülüncüm, belki budalayım, belki riyakârım... Beni halime bırakın...

(Nihad ayağa fırlar...)

NİHAD – Öyle bir noktaya getirdin ki işi, buradan ötesine yol veremezsin, kahrımdan çatlayabilirim... Bana daha fazla işkence etmeğe hakkın yok... Kendime, hislerime, herşeyime kıymaya zorlama beni...

(Selma'da müthiş bir enerji ifadesi...)

SELMA – Benden ne istiyorsunuz?

NİHAD – Karım olmanı istiyorum... *(Selma ayakta...)*

SELMA – Yalnız bunu istemeyeceksiniz! Şimdiye kadar elimi bile esirgediğim size, karınız olarak ne verebilirsem, hepsini, hemen vermeğe hazırım! Fakat karınız olamam... Var mı daha diyeceğiniz? *(Nihad şaşkın...)*

NİHAD – Ben senin gibi bir insandan, bütün bu kıymetlerini ancak zevcelik mahfazası içinde kabul edebilirim...

(Selma korkunç bir fikir derinliğinden sesleniyor...)

SELMA – Veremem... *(Nihad kanepeye çöker, başını elleri arasına alır. Karşısında Selma bir heykel!...)*

NİHAD – İşte şimdi kendini büsbütün el dokunulmaz hale getirdin.

(Nihad o vaziyette kalır. Selma onun yanına ve çok yakınına oturur. Elini Nihad'ın saçlarına götürür...)

SELMA – Nihad...

(Nihad ellerini başından çeker, gözlerini mustarip bir hayretle Selma'ya diker...)

SELMA – Sana ilk defa isminle seslenebiliyorum... Ne kadar kararlı olduğumu anla...

NİHAD – Müthiş... İnanılmayacak gibi...

SELMA – Ben seni seviyorum... Şu posası çıkmış, sığlaşmış kelimeyle değil... Onun üstündeki dipsiz mânâ ile, o mânânın son derinliğiyle...

NİHAD – Saadetin bu kadarı?

SELMA – Bu dünyada hiçbir insanın hiçbir insana ait olmadığı, olamayacağı kadar seninim...

(Nihad cevap vermez, ıztıraplı hayreti büsbütün keskin...)

SELMA – Beni böyle bil ve içimdeki sırrı didiklemeğe kalkma...

(Nihad elini uzatıp Selma'yı saçlarından kavrar... Selma, gözleri yumulu, sanki bir medyum...)

NİHAD – Selma... *(Selma gözlerini açar...)*

SELMA – Efendim...

NİHAD – Bütün bir ömür böyle mi geçecek?

SELMA – Kimbilir? Hele gelecek ilkbaharda bademler çiçek açmaya başlasın...

NİHAD – Şimdi yaprak dökümü... Sonra kış...

SELMA – Daha sonra ilkbahar... *(Nihad, Selmayı çeker... Selma, daima bir medyum, dudakları Nihad'a doğru, kendisini bırakır... Yaklaşan dudaklar... Birden açık teras kapısında kahkahalarla karışık bir hareket... Selma ile Nihad birbirinden uzaklaşır... Kapıda Füsun, Reyhan ve iki flörtçü... Füsun, Nihada...)*

FÜSUN – Romantik ve patetik havanızı bozduk, suçumuzu bağışlayın... *(Kapıda tereddütlü duran Reyhan'a...)* Haydi Reyhan, yürü... *(Flörtçülere...)* Teşekkür ederiz, delikanlılar, size zahmet oldu!

(Flörtçüler eğilip, Füsun ve Reyhan'ın uzanan ellerini öperler ve kaybolurlar... Füsun içeriye girer... Reyhan hâlâ kapıda... Edâları sarhoş... Füsun, Reyhan'a...)

FÜSUN – Yürüsene Reyhan...

(Füsun ve Reyhan yürürler... Nihad öfkeyle ayakta... Nihad, Füsun'a...)

NİHAD – Gecenin bu saatinde bir takım mukavvadan erkek kuklalariyle sürtmekten utanmıyor musun?

FÜSUN – Aaa! Şimdi de hakaret...

(Nihad, Reyhan'a...)

NİHAD – Ya siz? Artık ayağınızı kestiğiniz bu eve yine düşmek cesaretini nereden alıyorsunuz?

REYHAN – Ben arkadaşımın evine geliyorum...

(Füsun, Reyhan'a...)

FÜSUN – Yürü...

(Füsun ve Reyhan, laubali tavırlarla etekleri dizlerinden birkaç parmak yüksekte, büyük merdivenden çıkarlar... Nihad ve Selma onlara dehşet gözüyle bakmakta...)

– 17 –

(Çiftehavuzlarda sabah... Denizde meltem... Süzülen tekneler... Kuş sesleri, yerlerde uçuşan sonbahar yaprakları... Teras kapısı açılır... Elinde bir çanta, şehir kıyafetiyle Nihad... Teras merdivenlerinden hızla iner, sapar, otomobilinin bulunduğu yere gider, arabaya atlar ve süzülür...)

– 18 –

(Annenin yatak odasında anne ve Selma... Anne, tekerlekli arabasında çayını içiyor... Yanındaki bir masacıkta kahvaltı malzemesi... Selma bir iskemle önünde, karşısında...)

ANNE – Sen kahvaltı ettin mi kızım?

SELMA – Ettim efendim...

ANNE – Hani her sabah benimle ediyordun?

SELMA – Bu sabah erken ettim... Nihad bey erken ettiği için...

ANNE – Onunla mı ettin?

SELMA – Evet efendim...

(Kolundaki saata bakar...)

SELMA – İğne saatimiz geldi...

– 19 –

(Mükellef yatak odasında Füsun... Karşısında Reyhan... İkisi de sabahlıklar içinde... Birer koltuğa kurulmuş, sigara içiyorlar... Önlerindeki taburede karıştırılmış kahvaltı tabakları ve içilmiş çaylar...)

REYHAN – Hâlâ gelmedi!

FÜSUN – Annemin iğnesini yapıp gelecek...

REYHAN – Bana kalırsa en sevimli yol benimki...

FÜSUN – Hayır! O son koz, herşey sırayla...

REYHAN – Avukatla konuştun mu?

FÜSUN – İnceden inceye... Lehimize ve aleyhimize her noktayı ve bütün hukuk canbazlıklarını bana sor...

REYHAN – Söylesene...

FÜSUN – Sırası değil...

(Kapı vurulur... Bakarlar..)

FÜSUN – Giriniz... *(Selma girer... Bir adım atar... Selma çarpıcı bir vakar içinde Füsun'a...)*

SELMA – Buyurunuz...

FÜSUN – Sen odana çekil, Reyhan! Ben seni ararım...

(Reyhan kalkıp yürür ve yanından geçerken Selma'ya hışımlı bir nazar atar... Selma oralı olmaz... Reyhan çıkar ve kapıyı kapatır... Füsun soğuk...)

FÜSUN – Buyurun, Selma hanım! Karşıma oturun...

(Selma yürür, Reyhan'ın kalktığı koltuğa oturur...)

FÜSUN – Başlangıç yapmadan, hileye sapmadan konuşacağız... Razı mısın?

SELMA – Buyurun...

FÜSUN – Biliyorsunuz ki, kardeşimin şurada yedi sekiz aylık bir ömrü kaldı...

(Selma ıztırabın son haddiyle hissiz...)

SELMA – Biliyorum... *(Füsun elinde ağızlığı, yılan gibi kıvrak...)*

FÜSUN – Ailemizin içine girip üç gün sonra ölecek bir adamın servetine konmaya nasıl razı oluyorsunuz?

(Selma dehşet içinde...)

SELMA – Benim aileniz içinde hiçbir vasfım yok!

FÜSUN – Fakat nişanlısınız... Evlenebilirsiniz, evleneceksiniz! Bir de çocuğunuz olabilir... O zaman milyonlar sizin...

SELMA – Yani bu mu benim muradım?

FÜSUN – Biliyorum, suç sizde değil... Delice tutulan o... Ama nasıl razı olabiliyorsunuz?

(Selma ayağa kalkar...)

SELMA – Daha fazla cevap vermiyeceğim... Beni affedin...

(Selma yürümeğe davranır... Füsun haykırarak...)

FÜSUN – Durun...

(Selma durur, döner..)

FÜSUN – Önce anlaşma yolunu seçelim... Kimseye haber vermeden bu evi terk edip bir daha ele geçirilemiyeceğiniz bir yere gitmeniz lâzım...

SELMA – Bana hangi hakla bu teklifi yapıyorsunuz?

FÜSUN – İzinizi kazımak ve bir daha görünmemek şartiyle size yüzbin lira verebilirim...

(Selma küçük bir çığlık koparарak elini ağzına götürür, kaskatı kalır.)

FÜSUN – Yoksa Nihad'ın önümüzdeki yaza varmadan öleceğini, sizin de bu yüzden karısı olmaya razı olduğunuzu söylemeye mecburum...

(Selma nefrete batmış..)

SELMA – Bu kadar düşebilir misin? *(Füsun yerinden fırlar...)*

FÜSUN – Melek maskeli şeytan!... Ne kadar düşsem senin kadar düşemem...

(Selma yıldırım hızıyla odadan fırlar... Füsun, arkasından, ağızlığını çekiyor...)

– 20 –

(Fabrikada Nihad'ın muhteşem bürosu... İç duvar boyunca büyük ve tek camlı bir pencereden makine dairesi ve fabrika faaliyeti görülüyor... Nihad masasında ve karşısında, arkalarından görünen bir hizada dört kişi... Adamlar memur kılıklı... Nihad karşısındakilere eliyle baştakini gösterir...)

NİHAD – Vazifelerinizi öğreniniz... İstanbul ve kıyıları... *(İkinciyi gösterir...)* Beyoğlu ve Boğaz'ın Rumeli kıyısı... *(Üçüncüyü gösterir...)* Üsküdar ve Boğaz'ın Anadolu yakası... *(Dördüncüyü gösterir...)* Kadıköy ve Pendik'e kadar Marmara kıyısı... Herbirinizin emrine iki kişi daha veriyorum. Aranızda semt bölümü yaparsınız. Şehir kazan siz kepçe... Arayıp tarayıp bulacaksınız! Biraz yakın, biraz uygun olsun, yeter! Herşey anlaşıldı mı?

(Baştaki kafasiyle tasdik işareti yapar... Nihad, baştakine eliyle işaretle...)

NİHAD – Umumî şef sizsiniz... *(Masadaki üst üste duran dört zarfı alıp uzatır...)*

NİHAD – Bu zarfları arkadaşlarınıza dağıtınız! Her birinin içinde üç resim... En mahrem emânet... *(Zarfları alan baştakine...)* Hergün sizden rapor bekleyeceğim... *(Ayağa kalkar...)* Buyurun beyler...

(Vazifeliler eğilir... Nihad makine dairesine bakan büyük pencereye doğru yürür.... Arkalarından görünen memurlar kapıdan çıkıyor... Nihad, alnı cama dayalı, fabrika faaliyetini seyrediyor... Masadaki diafonda işaret sesi... Nihad dönüp diafonu açar...)

NİHAD – Evet?

SES – Avukatınız geldi efendim!

NİHAD – Buyursunlar...

– 21 –

(Çiftehavuzlarda akşam... Güneş İstanbul üzerinden bakıyor. Füsun ve Reyhan köşkün bahçesinde.. Reyhan, gece geldiği şehir kılığında, öbürü pantolonlu... Süeterli... Yerlerde kuru yapraklar... Evin arkasındaki garaj kısmına doğru yürüyorlar...)

FÜSUN – Plânımızın birinci maddesi iflâs etti. Kızı kandıramadık. Köy dilberi bir hemşire parçasının yüzbin liraya karşı koymasını aklım almıyor...

(Dururlar...)

REYHAN – O da delice âşık galiba...

FÜSUN – Yahut son derece ince hesaplı.

(Dururlar...)

REYHAN – Ya anlatırsa herşeyi annene, yahut Nihad’a?

FÜSUN – Sanmam! O büyük oynuyor. Böyle küçüklüklere tenezzül etmez...

(Reyhan telâşlı...)

REYHAN – Kuzum, niçin bana aid maddeyi yürürlüğe koymuyorsun?

(Füsun istihzalı...)

FÜSUN – Fazla bir şey çıkacağına inanmıyorum da ondan...

(Yürürler...)

REYHAN – Ne demek?... Ben avukatlarla konuştum. Çocuğun ondan olduğunu isbap edersem miras onun olurmuş... Yalnız doğması ve tek nefes alması yetermiş... Dâva şimdiden açılabilirmiş...

FÜSUN – Ben de konuştum avukatlarla... Nihad, senin başka münasebetlerin de olduğunu isbat ederse dâva düşermiş... Yaşadığın hayat malûm... Çürük iş... Ancak birkaç yüzbin getirebilir... O en sonraki madde.

REYHAN – Öbür maddeye de ben inanmıyorum! Bir hayal uğrunda kendimi feda edemem!

FÜSUN – Halbuki bu yalnız sana düşen iş...

(Caddeye sapan virajlı yolun başında dururlar...)

FÜSUN – Karnında çocuğunu taşıdığın, aldatıldığın, fırlatılıp atıldığın, hakaret gördüğün için...

(Füsun ellerini Reyhan'ın omuzlarına koyup gözlerine dalar...)

FÜSUN – Göreceksin, birkaç gün sonraki Nihad'ın doğum günü partisinde başımıza neler gelecek... O gün herşey olup biterse şaşma... Bizim için son vade o gün.

REYHAN – Yapamam...

FÜSUN – Öyleyse doğum gününde onunla evlensin de gör!... O zaman...

(Füsun kala kalır. Cadde tarafındaki virajdan Nihad'ın otomobili hızla kıvrılmış, geliyor... Otomobil garajın önünde ve Füsunla Reyhan'ın yanında durur... Otomobilden Nihad atlar... Nihad, Füsun ve Reyhan'a çatık kaşlı.)

NİHAD – Demek bütün gün beraberdiniz...

FÜSUN – Gidiyordu Reyhan...

(Nihad, Reyhan'a...)

NİHAD – Sizden bir daha bu eve adım atmamanızı hürmetle rica edeceğim... Eğer benimle görülecek bir hesabınız varsa fabrikaya gelebilirsiniz.

(Füsun, Nihad'a...)

FÜSUN – Bu kadar kaba olma Nihad... Reyhan pekâlâ arkadaşın kalabilir...

NİHAD – Zannetmiyorum...

FÜSUN – Doğum gününe de mi gelmiyecek! Davetiyesi bile gitti...

NİHAD – O müstesna bir gece, gelebilirler... *(Bir an düşünür...)* Hattâ gelmeleri daha münasip olabilir... *(Reyhana...)* Bekleriz efendim!

(Nihad köşke doğru yürür, teras yoluna sapar. Füsun ile Reyhan arkasından bakarlar... Füsun kaybolmak üzere bulunan Nihad'ın arkasından...)

FÜSUN – Ya bu levend adamın boyu devrilecek, yahut o sahte tavırlı köy dilberinin... Fakat herhalde bu izdivaç olmıyacak...

– 22 –

(Sabah... Nihad ve Selma terasta kahvaltı ediyorlar... Önlerinde bir kâğıt... Kâğıtta, aşağı yukarı, rastgele cümleler ve her tarafa serpilmiş «Selma» imzaları... Selma, elinde kalem, gülerek bir imza atıp kâğıdı Nihad'a iter... Selma çocukça...)

SELMA – İşte, oldu mu?

(Nihad gülümser...)

NİHAD – Oldu! İnsanların karakterlerini el yazıları kadar hiçbir şey gösteremez, hele imzaları kadar...

SELMA – Okuyun öyleyse benim karakterimi...

(Nihad kâğıda bakarak...)

NİHAD – Bütün hissiliğin, inceliğin, mahremlik zevkin, haydi söyleyeyim, asaletin yazından belli...

(Nihad kâğıdı büküp cebine sokar..)

SELMA – Ne yapacaksınız, alay için doldurduğum o kâğıdı?

(Nihad güler...)

NİHAD – Herhalde bu karmakarışık kâğıda bir borç yahut taahhüt senedi yazacak değilim... Bende kitabı var; karakter okuma kitabı... Karşılaştıracağım... *(Ayağa kalkar...)* Allahaısmarladık Selma! Akşama kadar havasız yani sensiz yaşamaya mecburum...

(Selma ayakta...)

SELMA – Sizi otomobilinize kadar götüreyim...

NİHAD – «Sen»den sonra yine «Siz» öyle mi?

SELMA – Siz öyle istediniz...

NİHAD – Sen annemin yanına çık... *(Durak, dikkat...)* Beni düşünüyorsun, değil mi yokluğumda?..

SELMA – Başka birşey düşünememekten ıztırap çekiyorum...

NİHAD – Lütûfların, senin tâbirinle ezici oluyor. Allahaısmarladık Selma...

(Durak, dikkat...)

SELMA – Güle güle...

(Nihad hızla terastan iner... Selma salona girer...)

– 23 –

(Fabrikadaki bürosunda Nihad... Karşısında arkasından görülen 1 numaralı vazifeli... Nihad'ın elinde bir kâğıd... Kağıdı okuyarak...)

NİHAD – Tekke mahallesi... Acı Çeşme Sokağı, numara 87, Eyüp Sultan... Ev halkı... Emekli baba... Şu, bu... *(Başını kaldırır...)* Mükemmel... Mükafâtınız büyük olacak! *(Vazifeli hürmetle eğilir...)*

– 24 –

(Eyüp Sultanda eciş bücüş ahşap evlerin sıralandığı arnavut kaldırımlı bir sokakta Nihad'ın lüks otomobili... Evlerden birinin kapısı açılır. Gayet neşeli bir tavırla Nihad çıkar... Arkasından gizli bir el kapıyı kapar... Nihad otomobiline yürür...)

– 25 –

(Fabrikadaki odasında Nihad ve yanında Selma... Masa boş... Yan yana masanın önündeki koltuklarda oturuyorlar... Selma'da bej renkli ve satrançlı sade bir tayyör... Selma, yuvarlak yer masası önünde fabrikaya ait bir albümü karıştırıyor...)

NİHAD – Nihayet ilk defa adım atabildin fabrikaya...

SELMA – Israrınıza dayanamadım...

(Nihad eliyle boş masayı gösterir...)

NİHAD – Şu benim masama geçer misiniz?

SELMA – Niçin?

NİHAD – Rica ediyorum...

(Selma kalkıp Nihad'ın masasına geçer, oturur...)

NİHAD – Ne kadar yakışıyorsun fabrika sahibeliğine!...

SELMA – Kediye arslan tacı yakışır mı hiç?...

(Gülerler...)

– 26 –

(Nikâh memurunun uzun masasında ve karşısında arkalarından görülen Nihad ve Selma... Nihad ve sağında Selma yanyana, iskemlelere oturmuşlar... Nihad başını sağa çevirip Selma'ya baktığı için onun profilinden tanımak mümkün... Fakat Selma'nın yüzü belirsiz... Sırtında aynı bej renk ve satrançlı tayyör... Masanın sağ ucunda ve iskemlelerde iki şahit... Selma ve ayakta üniformalı bir hademe... Salonda davetli iskemleleri boy boy...)

NİKAH MEMURU – *(Nikâh memuru Nihad ve Selma'ya...)* Buyrun imzaya!... Önce siz, sonra şahitler...

(Nihad kalkar, önünde açık duran deftere imzasını atar. Sonra hafifçe sağa dönerek defteri Selma'nın önüne iter ve kalemi verir. Selma arkası dönük vaziyetini bozmadan imzasını atar...

Nikâh memuru defteri şahitlerin önüne sürerek...)

NİKAH MEMURU – Lütfen şahitler!... *(Şahitler defteri imzalarlar. Nikâh memuru defteri çekip ortaya...)*

NİKAH MEMURU – Fabrikatör Nihad Ağlayan ve yeni ismiyle Selma Ağlayan'ı resmen karı koca ilan ediyorum... Kendilerine bir ömür beraberlik ve saadet dilerim.

(Nikâh memuru elini önce Selma'ya, sonra Nihad'a uzatır. El sıkışırlar...)

NİKAH MEMURU – Buyurun nüfus cüzdanlarınızı!..

(Nikâh memuru fotoğraf sayfasından açık ve katlı nüfus cüzdanlarını uzatır... Üstteki cüzdanda Selma'yı andırır bir çocukluk resmi... Nihad, cüzdanları çekip kapaklarından katlayarak cebine yerleştirir, döner, Selma'ya yol gösterir... Birdenbire dönen Selma... Dehşet!... Selma'nın yerinde ona

sadece benzerliği olan bir başkası... Aralarında şahitler, nikah dairesinden çıkıyorlar... Nihad, yol gösteren hademeye yüz liralık bir kâğıt uzatır...)

– 27 –

(Nihad'ın bürosu... Masada Selma bir kitap okuyor... Kapı birden açılır... Nihad ilerler...)

NİHAD – Seni beklettim Selma! Nedir okuduğun o kitap?

SELMA – Bir Amerikalının kitabı, şahsî teşebbüs...

NİHAD – Bulamadın mı okunacak başka birşey?

SELMA – Etajerde bir bu vardı okunabilecek...

NİHAD – Hemen kalk, gidiyoruz!

(Selma kalkar...)

NİHAD – Herhalde bir iki saat içinde sıkılmadın! Sana gezdirmediler mi fabrikayı?

SELMA – Söylediler ama ben istemedim...

(Birden kapı açılır... Reyhan... Heyecanlı ve kararlı bir eda... Bir iki adım atıp durur... Kapı açık... Nihad, Reyhan'a...)

NİHAD – Hayrola... Kendinizi haber vermeden mi geliyorsunuz?

REYHAN – Bu zamana kadar var mıydı böyle bir usulümüz?

NİHAD – Ama artık olmalı... Emriniz?

REYHAN – Sizinle hususî konuşmalıyım...

(Selma, Nihad'a...)

SELMA – Ben çekileyim... *(Nihad, Selma'ya...)*

NİHAD – Hayır... Beş on dakika fabrikayı dolaşsan yeter...

(Selma çıkar ve kapıyı kapatır... Nihad ve Reyhan arasında Selma'ya ve birbirlerine bakışmalar... Reyhan yer gösterilmeden bir koltuğa çöker... Nihad ayakta...)

REYHAN – Yarın doğum gününüzü kutluyorsunuz Nihad bey!... Lütfen benim de bulunmama izin verdiniz.

NİHAD – Evet?

REYHAN – Doğum gününüzde Selma hanımla evleneceğinizi sanıyorum...

NİHAD – Size ne bundan?

REYHAN – Karnımda çocuğunuzu taşıyorum!.. Bu hakkın başkasına geçmesine müsaade edemem...

NİHAD – Hangi hakkın?

REYHAN – Miras hakkının... *(Nihad'ın hayretle bakışı...)*

NİHAD – Zevcelik hakkının değil de miras hakkının...

REYHAN – Beni anlamayacağınızı biliyorum!.. Karınızdan çocuğunuz da olacak... Her hak ona geçecek... Benimki de bir piç olarak boynumda kalacak...

NİHAD – Yanılıyorsunuz...

REYHAN – Niçin?

NİHAD – Çocuğu bir klinikte aldıracaksınız! Siz de benden ömrünüz boyunca sürecek bir gelir sahibi olacaksınız...

REYHAN – Hayır... Çocuğumun mirasınız üzerindeki bütün hakkını kabul etmelisiniz... Bunu istiyorum...

(Nihad alaylı...)

NİHAD – Nasıl kabul edebilirim ki, o devirde münasebette bulunduğunuz insanlardan tam sekizinin listesi cebimde...

REYHAN – Yani, sizi dâva edersem kazanamıyacağım kanaatindesiniz... Öyleyse yardım teklifiniz neden?

NİHAD – Münakaşa istemiyorum... Razı mısınız, değil misiniz?

(Reyhan şiddetle enerjik...)

REYHAN – Değilim...

NİHAD – Demek meydan okuyorsunuz!..

REYHAN – Meydan okuyorum...

NİHAD – Mirasımdan kaç yıl sonra faydalanacağınızı hesaba kattınız mı?

REYHAN – Kimbilir?

NİHAD – Bugünün menfaatı dururken belki ömrünüz yetişmiyecek bir vadeye nasıl bağlanıyorsunuz?

REYHAN – Belli olmaz...

NİHAD – Yani beni öldürmeyi mi düşünüyorsunuz?

REYHAN – Ne lüzum var?

(Nihad çok sert...)

NİHAD – Yaaaa?

REYHAN – İnsan umulmadık bir anda da ölebilir...

(Nihad düşünceli...)

NİHAD – Umulmadık bir anda ölmem için birşey ummak lâzım... Çıkar ağzından baklayı...

REYHAN – Başkaları çıkarsın!

NİHAD – Başkaları kim? Akıl hocan Füsun mu?

REYHAN – Belki de Selma hanım...

(Nihad, hızla makina dairesine bakan büyük cama geçer... Selma orada... Arkası dönük, birkaç işçiyle konuşuyor... İşçiler, Nihad'ı görüp başlarını cama doğru kaldırınca, Selma döner ve Nihad'a bakar... Nihad, Selma'ya eliyle hemen gelmesini işaret eder. Selma, hızla yürürken Nihad camdan çekilir ve Reyhan'ın karşısına dikilir... Uzun durak...)

NİHAD – Konuş...

REYHAN – Ne konuşayım?

NİHAD – Dök bütün kurtlarını...

REYHAN – Geliyor, o döksün...

NİHAD – Seni, o masum kızdan elini çekmeğe davet ederim...

REYHAN – Masum kızı yakında dünya âlem görür.

(Nihad tiksinti içinde...)

NİHAD – İğrenç yaratıklar!

REYHAN – Öyle mi Nihad bey?...

(Uzun bakışma... Kapı açılır... Selma açık kapıda kalakalır... Nihad, Selmaya gayet tatlı...)

NİHAD – Gir içeri Selma...

(Selma bir iki adım atıp aynı dehşet tavrıyla durur... Nihad, Reyhan'ı gösterir...)

NİHAD – Bunlar benim ölümümü bekliyorlarmış... Umulmadık bir anda... Sebebini söylemiyorlar... Selma hanım söylesin diyorlar...

(Selma çığlık koparırcasına...)

SELMA – Ben mi?

(Selma döner, koşarak kaçar... Nihad arkasından saldırırcasına koşar... Reyhan dehşetle bakıyor...)

(Araba vapurunda Nihad'ın otomobili... Önde Nihad ve Selma yanyana... Akşam... Üsküdarın pırıltılı camları.)

NİHAD – Peki Selma, sana hiçbir şey sormayacağım! Sana hiçbir baskı yapmıyacağım... Seni bu aşağılık tiplerin sefil entrikalarına sokmıyacağım... Bana çok kısa, 24 saatlik bir mühlet ver. Göreceksin ki, herşey açıklığa kavuşacak... Beni bırakma Selma...

(Selma, akmayan yaşlarla, kızarmış gözlerini ileriye dikmiş, hiçbir cevap vermez...)

NİHAD – Bırakırsan ölürüm!..

(Selma başını çevirmeden...)

SELMA – Seni ancak ölmek için bırakabilirim...

(Nihad, hayran Selma'ya bakar... Boğazın dalgaları...)

– 29 –

(Çiftehavuzlardaki köşkün büyük bahçesi... Terasın ön kısmında ve 40-50 metre mesafede, iri ağaçlarla çevrili geniş bir düzlük... Düzlüğün sağ yanında, iki basamakla çıkılan tahtadan, sahnemsi bir set... Seddin iki yanında ve yerde iki paravana... Seddin ön kısmı boş, arka tarafında bir pano ve küçük bir orkestra... Her tarafta renk renk fenerler, çevre çevre masalar ve çeşit çeşit davetliler... Orkestra, arkasında görünmeyen bir koronun refakatinde ağır bir hava çalıyor... Sedde karşı bir masada Füsun ve Reyhan ve iki yabancı erkek... Arkalarında da mâhud iki flörtçü... Sedde yakın başka bir masada nikâh memuru ve iki şahit... Masalarda ve ayakta, kadınlı erkekli, taşkın bir kalabalık... Erkeklerde koyu elbiseler ve kadınlarda gece kılıkları... Müzik hece hece akıyor... Füsun, Reyhana...)

FÜSUN – Hâlâ görünürde birşey yok! Yoksa emeklerimiz boşa gidecek?

REYHAN – Dur bakalım!... Henüz erken... Gece yarısını birkaç dakika geçiyor...

(Masalarda faaliyet...)

– 30 –

(Balkonda, tekerlekli iskemlesinde anne, sağında ve solunda birer hasır koltukta Profesör ve Selma... Uzaktan,

ağaçlar arasında düzlük ve kaynaşma görülüyor... Derinden müzik...)

ANNE – Daha nice yıllara inşallah... Hep beraber...

(Selma ve profesör acı acı bakışırlar... Profesör, anneye...)

PROFESÖR – Hanımefendi! Hava serince, eylül havalarına güven olmaz! Selma hanım sizi odanıza götürse iyi olur...

ANNE – Hayır doktorcuğum! Sizi tanımak şerefini kazandığım bu geceden çok memnunum... Gençlerin eğlencesini uzaktan da olsa görmek isterim... Sen git, kızım, Nihad'ın yanına... Seni istettiğine göre bekletme... Doktor beyefendi benimle beş on dakika yalnız kalmaya herhalde katlanır...

PROFESÖR – Aman efendim, pek tabiî...

SELMA – Çok sürmez efendim... Basit bir kılık değiştirmekten ibaret...

(Selma kalkıp kapıya doğru yürür...)

– 31 –

(Düzlükteki toplantı yeri... Müzik son nağmelerini serpiştirip kesilir... Sağdaki paravananın arkasından, sırtında koyu bir elbise, Nihad fırlar... Basamakları atlayıp sedde çıkar ve davetlilere döner... Bütün başlar Nihad'da... Derin sükût... Füsun ve Reyhan'da korkulu bir dikkat... Nihad, davetlilere...)

NİHAD – Sevgili dostlarım... Bu gece benim doğum yıldönümümü kutlamıyorsunuz! 28 yıl sonra ilk defa doğduğum geceye şeref vermiş bulunuyorsunuz.

(Durak... Sükût...)

NİHAD – Dünyamıza başka bir yıldızdan inmiş gibi bir kız... Onu, gökten, karım olmak için indiği kıyafetle size takdim ediyorum...

(Sağdaki paravanaya doğru eliyle işaret eder...)

NİHAD – Selma... Seni bekliyor davetliler...

(Sağdaki paravanadan, muhteşem bir gelinlik içinde, yüzü duvak arkasından hayal meyal görünen bir kız çıkar... Eteklerini hafifçe kaldırıp basamakları aşar, Nihad'ın yanına gelir ve sağ elini, Nihad'ın uzanan sol eline teslim eder...

Büyük alkış... Füsun ve Reyhan donmuştur... Nihad, gelini basamaklardan indirir ve orta yerdeki boşluğa çeker, elini bırakır ve nikâh memuruna döner...)

NİHAD – Şimdi söz nikâh memurunda...

(Nikâh memuru ayağa kalkar, davetlilere döner... Tam o anda Füsunun masasında bir zıplama... Füsun ayağa kalkar... Füsun, nikâh memuruna doğru bağırarak...)

FÜSUN – İtiraz ediyorum! Nikâhını kıyamazsınız! İtiraz iddiamın yerinde tesbiti için de savcılık vasıtasiyle alâkalı memurları davet etmiş bulunuyorum... *(Masadaki iki yabancıyı gösterir...)* İşte!...

(Herkes kendinden geçmiş... Nihad çarpılmış gibi...)

NİKAH MEMURU – Neymiş efendim, itirazınız?

FÜSUN – Kardeşim, hastahaneden çıktıktan sonra aklî muvazenesini kaybetmiştir. Müşahede ve sonra hacir altına alınması için gerekli muamele başlamıştır. Akid bâtıldır... Durdurulmasını istiyorum...

N. MEMURU – Fakat hanımefendi, Nihad beyin her hali normal... Ne sebep olabilir?...

FÜSUN – *(Füsun sert...)* Elbette sebebi var...

NİHAD – *(Nihad birden atılır...)* Söylesin sebebini...

FÜSUN – Ölüm korkusu...

NİKAH MEMURU – O da ne demek?

FÜSUN – Kardeşim hastahaneden *(Akut lösemi)* dedikleri hâd kan kanseri teşhisiyle çıktı... Ömrü en fazla 1 sene... 7-8 ayı kaldı... Genç yaşında bu felâketi kura kura nihayet aklî muvazenesini kaybetti... Siz bakmayın onun normal görünüşüne... İç hayatını biz biliyoruz... Bu vaziyette evlenemez...

NİKAH MEMURU – Fakat efendim, biz bu akşam...

(Nihad, nikâh memurunun sözünü keserek...

NİHAD – Bir dakika, nikâh memuru beyefendi!

(Füsun'a doğru...)

NİHAD – Ben, böyle bir hastalığa uğradığım ve ancak 7-8 aylık bir ömrümün kaldığını şu anda öğreniyorum... İsbatını

isterim..

(Füsun eliyle gösterir...)

FÜSUN – Hemşire Selma hanım da gelinlik elbisesi içinde... Açsın yüzünü de söylesin...

(Nihad, geline...)

NİHAD – Hayır... Sen yalnız olanları takip et! Şimdi görürsün...

(Nikâh memuruna...)

NİHAD – Buyurun nikâh memuru beyefendi, sözünüzü tamamlayın...

(Nikâh memuru davetlilere...)

NİKAH MEMURU – Nikâh akdine mâni olmanın yolu yoktur efendim. Nikâh bugün belediyedeki makamımızda akdedilmiş, bitmiştir. Bizim burada bulunuşumuz sadece şahsî davetli sıfatiyledir. O da gecenin aldığı tatsız şekil üzerine burada bitmiş bulunuyor... Allahaısmarladık...

(Nikâh memuru, Nihad ve gelinin ellerini sıkar, ağaçlar arasından geçip kaybolur... Şahidler de onu takip ederler... Aynı donmuş dehşet havası devamda... Füsun çökercesine yerine oturur... Nihad ve gelin daima orta yerde... Nihad, davetlilere...)

NİHAD – Şimdi, Selma ile Profesör bana hastalığımın iç yüzünü söylerler. Aklî muvazeneme gelince, o belki bundan sonra bozulabilir ama, şimdiye kadar sağlamdı...

(Gözleri birdenbire bir ağacın arkasından meydana çıkan Selma'ya takılır.)

NİHAD – İşte geliyor, selâhiyetli ağız!

(Herkes Nihad'ın baktığı noktaya döner. Selma, sırtında gece kıyafetine uygun, değişik bir elbise, ilerliyor... Umumî şaşkınlık... Bir geline, bir Selma'ya bakanlar... Korkunç hayret edaları... Selma vakarla yürür ve orta yerde, Nihad'la geline yanyana verecek şekilde durur, müthiş bir an... Nihad, Selma'ya...)

NİHAD – Neredeydin Selma? Seni bekliyorduk!

SELMA – Buradaydım! Bir ağaç arkasından herşeyi gördüm ve işittim. Benim bu ana kadar gizlediğim sırrı yüzünüze

çarpanlarla artık sizi yalnız bırakıp gitmek zorundayım... Beni affedin...

(Nihad ağlarcasına...)

NİHAD – Fakat Selma... Şu andan itibaren bu evin sahibi sensin... *(Gelini gösterir...)* Bu elbiseyi giyen, sana aid kıyafeti teşhire memur bir mankenden başka biri değil... *(Nihad atılıp gelinin yüzünü açar. Selma'yı andıran yüzle, nikâh memurluğundaki kız... Şaşkınlık son haddinde... Nihad, geline...)*

NİHAD – Vazifeniz burada bitiyor... Teşekkür ederim.

(Gelin döner, eteklerini kavrayıp yürür, sedde çıkar ve sağdaki paravananın arkasından kaybolur... Nihad cebinden maroken kaplı bir defter çıkarıp Selma'ya uzatır...)

NİHAD – İşte evlenme cüzdanın Selma... Al!...

(Selma herkesten fazla şaşkın... Nihad'ın cüzdanı tutan eli havada... Durak, sükût...)

SELMA – Fakat ben...

(Nihad keser...)

NİHAD – Gündüz nikâh memurluğunda attığın imzayı inkâr mı edeceksin? Artık herşey tamam... Dönüş yolu kapalı... Al...

(Selma, hayret ve dehşet içinde cüzdanı alır... Birden coşkun bir alkış... Nihad, davetlilere döner...)

NİHAD – Ablam benim mirasımı beklerken, ben de rahat rahat ölümü bekleyebilirim. *(Füsun'a...)* Abla!

(Füsun cevap vermez... Kaplan gözleriyle bakıyor...)

NİHAD – Abla! Sana gün doğuncaya kadar müsaade, eşyanı topla... Güneş, doğarken seni bu evde bulmasın... *(Orkestraya...)* Müzik!

– 32 –

(Köşkün alt kat salonu... Profesör, Selma ve Nihad birer koltukta... Uzaktan müzik... Profesör kalkar...)

PROFESÖR – Tıpta kati ve mutlak hiçbir şey yoktur. Nihad bey... Bizim teşhis ve tahminlerimiz tecrübelerimize göredir... Bana sık sık geliniz ve hayat şevkinizi

kaybetmeyiniz... Bir de ihtiyar ve hasta annenize hiçbir şey hissettirmeyiniz...

(Selma ile Nihad da kalkarlar...)

PROFESÖR – Hanımefendi odalarında değil mi?

SELMA – Evet efendim...

(Profesör, Nihad'a...)

PROFESÖR – Aman dikkat... Metanetinize hayranım, Nihad bey... İnsanı yaşatan işte bu histir... Allahaısmarladık...

NİHAD – Sizi arabanıza kadar götüreyim...

(Profesör büyük kapıdan terasa çıkar. Nihad da arkasında... Sola sapıp kaybolurlar... Müzik durmuştur. Selma ayakta ve kaskatı vaziyette... İç merdivenlerde Füsun... Selma ile göz göze gelir.)

FÜSUN – Memnun olun Selma hemşire... Nihayet evimizi ykmaya muvaffak oldunuz... Annem yukarıda baygın yatıyor, kendisine herşeyi söyledim. Birkaç günden fazla yaşayamaz. Memnun olun... O da aradan çıkıyor... Beni de aradan çıkarabilirsiniz, çocuğunuz olmasa da herşey sizin...

SELMA – Telâşınız boşuna hanımefendi... Tertipleriniz de boşuna zahmet...

FÜSUN – Niçin?

SELMA – Nihad ölecek... Annesini de öldürebildiğinize göre herşey size kalacak.

FÜSUN – Ya siz ne olacaksınız? Belki de çocuğunuz?

SELMA – Korkmayın... Biz de yaşamayız...

(Terastan yıldırım hıziyle Nihad gelir. Merdivende Füsun'u görünce mıhlanıp kalır... Füsun'a...)

NİHAD – Yılan! Giderayak hâlâ mı zehir saçmaya bakıyorsun?

(Füsun korkak...)

FÜSÜN – Annemin baygınlık geçirdiğini haber vermeğe geldim...

(Selma, Nihad'a...)

SELMA – Hanımefendiye herşeyi haber vermiş...

(Nihad Füsun'a...)

NİHAD – Çabuk pılını pırtını topla, odana kapan ve gün doğarken bas git... *(Selma'ya...)* Biz de Selma, şafakta otomobilimize atlayıp yeni ufuklara doğru yola çıkarız... Hemen anneme koşalım... Onu da yanımıza alacağız...

(Füsun hızla merdivenlerden çıkıp kaybolur. Selma ile Nihad, merdivene doğru ilerlerler...)

– 33 –

(Anne yatağında, hafakanlar geçiriyor... Yanında ve ayakta Selma ile Nihad... Nihad, annesinin saçlarını okşayarak...)

NİHAD – Allah'dan ümidini kesme anne... Profesör tıpta kati ve mutlak hiçbir şey yoktur, dedi. Bütün bunlar o yılanın büyütmesi olabilir...

ANNE – Ah benim fedakâr oğlum, kendini değil de beni düşünüyorsun...

(Nihad, okşayarak...)

NİHAD – Sabahleyin seni arabanın arkasına yerleştirir ve hep beraber Akdeniz yolunu tutarız. Oğlun ve kızın bir an bile yanından ayrılmaz!

ANNE – Selma, kızım!

SELMA – Efendim, hanımefendiciğim!

ANNE – Bana, anne diye hitap et!

SELMA – Anneciğim!

ANNE – Sen ne ulvî insanmışsın kızım! Dünyamızda kaldı mı böylesi?

(Selma'nın gözlerinden yaş boşanıyor... Nihad, muztarip bir dikkat içinde dimdik...)

ANNE – Meğer Nihad'ın serveti yüzünden red etmişsin Nihad'ın karısı olmayı. Bunu el âlemi düşündüğün için mi yaptın?

NİHAD – Hayır anne! Bence, ondan daha fazla, nefsine yediremediği için...

(Selma, yere çöküp annenin ayak tarafına kapanır ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlar. Nihad, aynı muztarip çehreyle dikkat ediyor...)

– 34 –

(Füsun'un yatak odası... Gardrop kapıları açık ve her tarafa elbise ve çamaşırlar serpili... Füsun, karyolasının üstündeki küçük bavulunu kapatır ve alıp salona çıkar, merdivene doğru yürür...)

– 35 –

(Yatak odasında Selma... Tuvalet masasının başına geçmiş, bir çılgın tavrıyla yüzündeki gözyaşı damlalarına ve kırışıklıklarına bakıyor. Birden tırnaklarıyla kavrar ve masaya kapanır...)

SELMA – Allahım... Allahım... Allahım...

– 36 –

(Teras... Şafak sökmeğe başlamıştır... Alacakaranlıkta Nihad... Arkasından bir heykel gibi görünüyor. Derin sükût... Uzun durak... Çıt yok... Birdenbire sol taraftan ve derinden çekiç sesleri gelmeğe başlar. Nihad'da çekiç seslerinin geldiği istikâmete doğru bir hareket ve dikkat. Profilden görünüyor. Çekiç sesleri devamda... Sükût... İşleyen bir demir desteresine benzer sesler... Nihad, terastan iner, sola sapar, garaj tarafına doğru yürür. Destere sesi büyüyor. Garajın adam boyunu aşkın, dar ve uzun penceresinde ışık... Nihad, ayaklarının ucuna basarak ilerler... Destere sesi daha belirli... Nihad, etrafına bakınır. İleride bir kova... Hızla yürüyüp kovayı alır, tepetaklak eder, pencerenin altına yerleştirir ve üzerine çıkıp pencere kenarına tutunur, bakar. Garajda yanyana kendi otomobiliyle Selma'nınki... Nihad'a ait otomobilin altında tulum geçirilmiş ayakları meydanda bir şahıs, demir desteresiyle motorun altında birşeyler kesiyor. Ayaklarında Füsun'un iskarpinleri... Motorun üstünde, soyunulup atılmış kadın elbisesi... Yerde çekiçler ve demir destereleri. Nihad manzaraya bir göz attıktan sonra usulca kovadan iner, köşke doğru sessiz bir iki adım attıktan sonra koşar, terasa çıkar, salona dalar ve telefona yapışır. Acele acele bir numara çevirir...)

– 37 –

(Garajın içi... Aynı manzara yakından... Biri, sürünerek arabanın altından çıkıyor. Füsun, zıplayıp kalkar. Sırtında iş

tulumu... Elinde bir demir desteresi... Yüzü yağ ve leke içinde... Duvara doğru ilerleyip, asılı havlulardan birini çekmek üzere elini uzatırken garaj kapısı bir tekmede iki kanadıyla birden açılır... Nihad... Füsun, elinde havlu, kalakalmıştır. Nihad, çok sert...)

NİHAD – Olduğun gibi kal... Ne yüzünü sil, ne elindeki destereyi at... Alâkalılar geliyor... Herşey noktası noktasına tesbit edilecek. Kımıldarsan mahvolursun...

(Karşılıklı uzun bakışma...)

NİHAD – Bu defa da beni, annemi ve Selma'yı bir arada öldürecektin, öyle mi? Freni mi bozdun, direksiyonu mu?

FÜSUN – Beni affet Nihad... Beni ele verip aile haysiyetimizi lekeleme. Herşeyden vazgeçiyorum. Dilediğin imzayı vereyim.

NİHAD – Ceza takibine girişmiyeceğim. Yalnız tespit... Mirastan Hukuk Mahkemesince büsbütün mahrum edileceksin. Artık üçümüzün birden ölüm ihtimaline de paydos...

– 38 –

(Aynı gökyüzü ve aynı ağaçtan takibedilen açık hava, kapalı hava, yağmur, sağanak ve kar...)

– 39 –

(Köşkün ikinci kat salonu... Pencereler karla dolu... Her tarafta abajurlar yanıyor... Tekerlekli iskemlesinde anne ve karşısında, bir koltukta Selma...)

SELMA – Önce bir ses hatırlıyorum... Müthiş bir uğultu... Bütün dünyayı içine çeken bir hortum ağzından çıkıyormuş gibi bir ses... Onunla beraber ahırda kişnemeler ve tepinmeler... Ve tavanda bir çatırdama... Bir anda rakkasvari sallanmaya başlayan büyük konsol aynası... Öfkelenmişce sönen petrol lâmbası... Kıyametten bir nümune...

ANNE – O zaman ne yaptın kızım?

SELMA – Ne yaptığımı, ne ettiğimi hiç bilmiyorum. Beni kalın duvarın pencere oyuğunda bulmuşlar... Annem, babam ve memedeki küçük kardeşlerim, bitişikteki odada, çöken tavanın altında kalmışlar.

ANNE – Vah benim kızım!

SELMA – Aradan yıllar geçti. Hâlâ o müthiş uğultu ve çatırdamayı içimden silemedim. Uykumda, rüyalarımda, içime kapanık olduğum anlarda hep o müthiş uğultu ve çatırdama...

(Merdivenden Nihad gelir. Tavrı neşeli... Annesini elinden, sonra Selma'yı alnından öper. Bir koltuğa çöker... Anne, Nihad'a...)

ANNE – Seni bugün iyi görüyorum, Nihad...

NİHAD – İyiyim anne... Neşemin sebebi de şu: Bugün ayrı ayrı yedi profesörle görüştüm. Hepsi birden aynı şeyi söyledi.

ANNE – Ne söylediler?

NİHAD – Had şekli kan kanserine tutulup da 1 yıldan fazla yaşayan görülmemiş... Ne buyurulur?

ANNE – Bunun için mi neşelisin, Nihad?

NİHAD – Elbette bunun için... Bu hesaba göre üç dört ayım kalmış oluyor...

(Perişan haldeki annesine ve Selma'ya ayrı ayrı bakar...)

NİHAD – Ne oluyorsunuz? Şu an hiçbir şeyim yokken birkaç ay sonra başıma inecek balyozu beklemek, fevkalâde bir nasip! Her kula göre değil... Ya çıldırmam lâzım, yahut neşeden uçmam... Anlıyor musunuz?

ANNE – Hiçbirşey anlamıyorum oğlum. Bu yeni halini de beğenmiyorum...

NİHAD – Niçin? Bana, Füsunun iddia etttiği gibi bir hal olduğunu mu sanıyorsun? Aklımı kaybettiğimi, öyle mi?

ANNE – Kaderimize teslim olalım, bitsin, gitsin...

NİHAD – İster teslim ol, ister olma... Emrindesin... *(Selma'ya...)* Selma, geçenki seyahatımızda bayıldığın dağ evi var ya... İşte onu satın aldım... *(Anne, Nihad'a...)*

ANNE – Hani şu dağ başındaki köyün tepesinde gördüğüm ev mi?

(Nihat, annesine...)

NİHAD – Evet anne... Orada, Selma'nın kaleye benzettiği dağ evi...

ANNE – Ben nasıl çıkabilirim oraya?

NİHAD – Otomobil yolundan ilerisine tahtarevanla... *(Selma'ya...)* Ne dersin Selma?

SELMA – Ne lüzumu var dağa çekilmeğe?

NİHAD – Artık şehirle bütün hesaplarımı kestim. İçime kapanmak ve dışımdan rahatsız edilmemek istiyorum... *(Doğrulur...)* Ha, bak Selma, ayağımız altındaki köyün öyle şirin bir mezarlığı var ki... İnsanın öleceği geliyor...

(Annenin başı göğsüne düşer, Selma elleriyle yüzünü örter... Nihad, annesiyle Selma'ya uzun uzun bakarak...)

NİHAD – Ne tuhafsınız? Perdenin arkasını gördünüz mü ki, bu kadar korkuyorsunuz?

– 40 –

(Nihad'ın otomobili dağ yolunda... Karla yüklü çam ağaçlarından bir orman... Direksiyonda Nihad, sağında Selma... Arkada, yastıklar ve örtüler içinde anne... Yarı açık bagajda annenin tekerlekli iskemlesi... Bir viraj dönerler ve açıklığa çıkarlar... Fevkalâde manzara. İleride, dik bir tepenin eteğinde küçük bir köy ve tepesinde, şatovari taştan bir ev... Uzakta, köyün yakınında bir kamyon görünüyor... Nihad, eliyle kamyonu gösterir...)

NİHAD – İşte eşyamız ve adamlarımız... Şatomuzu görüyor musunuz?

– 41 –

(Dağ evinin üst katında bir oda... Bir orta masası, açılır kapanır portatif koltuklar, bir iki şezlong, köşede somyalı bir divan... Duvarda yüksek bir ocak... Ocak, tıkabasa odun dolu, alevler içinde... Sağda ve solda ve masada yanan şamdanlar... Nihad, şezlongda arkaya yaslanmış, Selma masa başında... Kalın duvarın derin oyuklu pencerelerinde acı rüzgâr uğultusu...)

NİHAD – Şu birkaç ayı ya vur patlasın, çal oynasın geçirmek, yahut böyle bir yerde, bu türlü doldurmak vardı.

(Selma, cevap vermez... Uzun durak... Rüzgâr sesi...)

NİHAD – Kaderin sana bindirdiği yükten daha ağırını düşünemiyorum. Benimki hiç...

SELMA – Ben seninle olduğum kadar yaşıyorum. Gerisi yokluk...

NİHAD – Yalnız birkaç ay...

SELMA – İsterse birkaç saniye olsun... Ömrüm bu kadarmış derim...

NİHAD – Bu kadar kısa bir ömrü kalan, ne yapar Selma?...

SELMA – Allah'a yönelir...

NİHAD – Malını mülkünü muhtaçlara dağıtır ve Allah'a yönelir... Vasiyetim noterlikte... Kopyası da bavulumda. Onun madde madde yerine getirilmesine sen memursun...

SELMA – Bu işi bir başkasına havale etmeli.

NİHAD – Sebep?

SELMA – Ben de dünyada olmayabilirim?

NİHAD – Kendini öldürerek mi?

SELMA – Hayır... Allahtan ölümü isteyerek...

NİHAD – Ya vermezse?

SELMA – Allah, yana yakıla istenen herşeyi verir...

NİHAD – Ya çocuğumuz? Altı ay sonra doğacak çocuğumuz?

SELMA – O da gün ışığını görmeden annesiyle mezara girer.

NİHAD – Babası da onu görmeden gider, değil mi?

(Selma, birden parlar...)

SELMA – Sus, Nihad! Hani ölüm sana neşe vermeğe başlamıştı? Bırak, o deli neşeye ben de ereyim...

(Selma, ayağa kalkar...)

NİHAD – Nereye gidiyorsun Selma?

SELMA – Hanımefendiye bakayım dedim.

NİHAD – Gitme... Bitişik odaya gidip gelinceye kadar olsun, yokluğuna dayanamam...

– 42 –

(Dağ köyünün şirin mezarlığı... Yanında ahıra benzer bir binada ilkokul... Kapısında bir talebe... Aktepe köyü

ilkokulu... Hava açık ve kuru..).

– 43 –

(Mektebin içi... Sıralarda çocuklar... Karşılarında öğretmen, muhtar, Nihat ve Selma... Nihad, çocuklara...)

NİHAD – Size büyük bir okul yaptıracağım... İçinde herşey olacak... Okula bir de gelir bağlayacağım. Defteriniz, kitabınız, elbiseniz, ayakkabınız hep oradan... Her yıl mektebi birincilikle bitirecek olana da yüksek tahsilini tamamlayıncaya kadar yardım... Vilâyetinizde de köyünüzün ismiyle bir hastahane...

ÇOCUKLAR – Sağol...

(Nihat, Selma'yı gösterir...)

NİHAD – Ben ve ablanız, fırsat buldukça size serbest ders vermeğe geleceğiz...

ÇOCUKLAR – Sağol...

– 44 –

(Nihad, Selma, öğretmen ve muhtar... Nihad, muhtara birkaç ağaç arasındaki boşluğu gösterir...)

NİHAD – Şu sahayı, muhterem muhtarımız, kendime ve aileme ayırmak istiyorum. Etrafını şimdiden bir karış yüksekliğinde bir duvarla çevirebilirsiniz. Artık vatanım Aktepe köyü...

– 45 –

(İlkbahar başlangıcı... Açık ve güneşli bir havada dağ evinden aşağıya doğru inen Nihad, Selma ve iki köylünün taşıdığı tahtarevanımsı bir sedye üzerinde arkasında yastıklı bir istinad tahtasına dayanmış, anne... Manzarayı uzaktan gören 8-10 öğrenci, oynadıkları oyunu bırakıp koşa koşa sırta çıkar ve sedyenin etrafını alırlar. Hepsi de aynı biçim ve renkte önlükler giymiş... Birkaç öğrenci bir ağızdan Nihad'a...)

Ö/RENCİLER – Ağabey, biz taşıyacağız! Annemizi biz taşıyacağız...

(Nihad, öğrencilere...)

NİHAD – Olmaz, çocuklar! Sonra düşürürsünüz! Bırakın da bu işi bilenler yapsın! Siz de beraber gelin!

(Selma ve anne, çocuklara gülümseyerek bakarlar...)

ANNE – Ne güzel, ne iyi çocuklar! Allah bağışlasın.

(Selma ile Nihad önde, mezarlık ve mektebin önüne doğru yürürler. Mektebin yanında temelleri atılmış ve iki katı çıkmaya başlamış bir yapı hazırlığı... Çocuklar, gülerek, oynayarak, sekerek, zıplayarak sedyenin iki yanında... Nihad, Selma'ya gayet yavaş...)

NİHAD – Tabutumu bu çocuklar taşıyacak...

(Mendilini ağzına götürüp ıslatır ve bakar...)

NİHAD – Kan!... Fena haber...

SELMA – Basit bir diş kanaması da olabilir.

NİHAD – Zannetmiyorum...

SELMA – Öyleyse hemen otomobille vilâyete inip oradan uçakla İstanbul'a gitmeliyiz.

NİHAD – Hiçbir kıymeti yok Selma! Bırakın, burada rahat öleyim! Ben bu hastalığın her noktasını biliyorum! Şimdi sıra ateşte ve büyük kanamada...

(Etrafı bir karış yüksekliğinde bir duvarla çevrili mezar yerini gösterir.)

NİHAD – İşte benim uçarak gideceğim yer!

(Çocuklar oynar, zıplar ve anne gülümserken Selma başını öne eğer... Nihad, dönerek annesine haykırır...)

NİHAD – Nasıl, anne, temiz havadan memnun musun?

(Anne, iki elini sağlı ve sollu iki öğrencinin omuzlarına atmış...)

ANNE – Çok memnunum Nihad...

(Dağ evinin üst katındaki oda... Akşam oldu... Nihad, şezlongunda, anne, tekerlekli iskemlesinde, Selma bir iskemlede... Bir konsol saatinin tik takları...)

NİHAD – Anne! Milyon, bir milyon tane birin toplamı değil midir?

ANNE – Evet oğlum.

NİHAD – Öyleyse hakikat milyonda değil, birde... Ötesi sayı...

ANNE – Anlamadım oğlum...

NİHAD – O şey ki bulunabiliyor, bulunabildiği şey kadardır. Tabiî yine anlamadın...

(Selma ve anne Nihad'a tevahhuşla bakarlar...)

NİHAD – Bir saniye yaşıyoruz, anne; 10 yıl, 30 yıl, 70 yıl, hepsi lâf!

(Sükût... Uzun durak...)

NİHAD – Ne tuhaf! Ben ölüleri değil dirileri ölü görmeğe başladım. Ölüyken ölüyoruz...

– 47 –

(Mezarlıkta, etrafı bir karış yüksekliğinde duvarla çevrili noktada, Nihad, duvara oturmuş, orta yerde bir çukur kazan iki köylüyü seyrediyor. Nihad, kazanlara...)

NİHAD – Ağalar! Mezarı şimdiden kazdırıyorum diye garibinize gitmesin. Bana sorarsanız, insan, aklı ermeğe başlar başlamaz kazdırmalı mezarını...

(Mezar kazanlar, bir an işlerini bırakıp Nihad'a bakarlar...)

NİHAD – Sahici bir mülk mü istiyorsunuz? İşte burası... Ne ev sahibi kira ister, ne tahsildar uğrar, ne icra memuru... Ne kapı dışarı edilmek korkusu var, ne de seninki çok, benimki az kavgası! Herkes boyu kadar yere sahip... Ne müthiş adalet...

(Köylüler anlamayan gözlerle bakarlar...)

– 48 –

(Gece, dağ evinin üst kattaki odası... Pencerelerde korkunç rüzgâr ıslıkları. Kapı açık ve rüzgârdan sallanıyor. Köşedeki divanda Nihad'ın yatağı boş ve karışık... Odada tek mum yanıyor. Birden kapı küt diye çarpıp kapanır. Mum sönmüştür...)

– 49 –

(Dağ evinin kapısından çıkan Selma... Başında bir türban, deli edasiyle sırtı iniyor. Rüzgâr ulumakta ve Selma'nın türban ve saçları uçuşmakta...)

– 50 –

(Köyde tek tük ışıklar... Selma, bir köy evinin önünde durup kapıyı acı acı tokmaklamaya başlar... Haykırır...)

SELMA – Koşun! Hasta, yatağında yok. Galiba kaçtı...

– 51 –

(Dağ evinin önü... İçerde cılız bir ışık... İçerden annenin haykırışı...)

ANNE – Selma, kızım, nerdesin? Selma, Selma!

– 52 –

(Köyde fener alayı gibi bir manzara... Bir sürü meşale ve gölge halinde insan. Meşaleler ve gölgeler sağa sola seğirtiyor. Aralarında deli tavrıyla Selma...)

– 53 –

(Mezarlık... Kalabalık uzakta... Nihad, açtığı mezarın başında, ayaklarını çukura uzatmış, oturuyor...)

SES – Burada, burada!

(Nihad, ayağa kalkar. Mezarlığa doğru koşuşanlar... Nihad, ayakta duramıyacak vaziyette... Bir ağaca dayanır. Selma ve bir köylü, Nihad'ın kollarına girip eve doğru yürürler. Meşaleler, önde ve arkada Nihad'ı takip ediyor..)

– 54 –

(Yatağında Nihad... Ayak ucunda Selma ve tekerlekli sandalyesinde anne... Nihad, arkasında birkaç yastık, omuzlarını duvara yaslamış... Gece... Bir iki şamdan... Oda loş...)

SELMA – *(Selma, Nihad'a...)* Vakit geldi...

(Selma, elini uzatır, Nihad'ın koltuk altındaki termometreyi alır ve masadaki şamdana doğru uzatıp bakar.)

NİHAD – Kaç?

SELMA – 38 buçuk...

NİHAD – *(Nihad, elini burnuna götürür... Kan...)* Selma, mendil... Burnumdan kan boşanıyor...

(Selma, yerinden fırlayıp Nihad'ın baş ucundaki taburede duran mendili uzatır... Nihad, mendili burnunda...)

NİHAD – Safa geldin, ölüm!

– 55 –

(Gündüz... Dağ evinin kapısı önünde bir takım öğrenciler... Başlarında öğretmenleri ve muhtar... Mahzun mahzun kapıya bakıyorlar... Kapı açılıyor... Perişan haliyle Selma...)

SELMA – *(Selma, öğrencilere)* Çocuklarım! Size çok teşekkür ederim. Fakat hastayı göremezsiniz. Durumu iyi değil... *(Muhtara...)* Muhtarımız ısrar ediyorlar. Fakat ne şehir, ne doktor, ne ilâç... Hepsi önceden belli...

– 56 –

(Gün doğuyor. Nihad yatağında... Bitkin... Yanında Selma... Selma usulca kalkıp iki şamdanı söndürür, yerine geçer. Yatağa ilişir... Nihad, gözleri kapalı...)

NİHAD – Selma?

SELMA – Efendim?

NİHAD – Bir kere daha söyle...

SELMA – Efendim...

NİHAD – Mezarda sensiz ne yapacağım?

(Selma, gözleri mecnun...)

SELMA – Yanyana yatacağız...

(Nihad, gözleri daima kapalı...)

NİHAD – Kemiklerimizi birbirine kenetleseler, sarmaş dolaş etseler, hattâ bir havanda döğseler, toz haline getirseler. Karıştırsalar, bir arada olabilir miyiz?

(Selma, yırtacak gibi tırnakları yanaklarında, ağlıyor...

NİHAD – Hangi insan, hangi insanı mezarda takib edebilmiş ki? Hastahanede görmez miydin? Hasta ölür, yakınları da bavullarını, çantalarını alıp tıpış tıpış giderler...

(Sükût, durak...)

NİHAD – Ertesi gün, beş kişi, on kişi, elli kişi mezarının başında... Son kürek toprak, son kelime, son bakış, istersen son çığlık. Sonra? Mezarın başından ayrılmayacak tek kişi var mıdır? Böyle tek kişi gelmiş midir hayat boyunca? *(Durak...)* O biz olamaz mıyız acaba?

(Selma, ses çıkarmadan sarsıla sarsıla ağlıyor...)

NİHAD – İnsan gücünün yettiği ufuk çizgisi mezar. Beraber olamayınca beraber ölmek geliyor hatıra... İsterse bütün insanlık hep birden, aynı anda ölsün... Herkes ayrı ayrı, herkes tek tek yalnız... Ama biz?

(Selma'nın ağzından bir hıçkırık kaçar. Nihad'ın gözleri aralanır...)

NİHAD – Selma, Allah başıma bu imtihanı sardı ve seni karşıma çıkardı...

(Durak...)

NİHAD – Ellerimi tut, Selma!

(Selma atılıp, Nihad'ı ellerinden kavrar...)

NİHAD – Karşılık alınamıyacak kadar sevmenin, malik olunmayacak kadar istemenin sonu... *(Durak...)* Selma, ellerim soğuyuncaya kadar kalabilir mi ellerin böyle?

(Nihad'ın gözlerinden yaş iniyor... Selma, Nihad'ın dizlerine kapanır, sarsılır...)

NİHAD – Ağlama Selma... Ne kadar ağlayabilirsin ki? Ölünceye kadar ağlayabilir misin?

(Selma, yattığı yerden...)

SELMA – Niyetim ölünceye kadar ağlamak...

NİHAD – Ağlayamazsın Selma... Mahkûmsun, buna vücudun müsaade etmez. Ah, şu pis, şu hasis vücudumuz!

(Durak... Selma hafakanlar içinde... Nihad, bitik...)

NİHAD – Dimdik ayağa kalk! Benden sonra yaşamaya çalış! Yüzünü görmeden gittiğim çocuğumu yetiştirmeğe bak... Bazı bazı buraya gelir, bu odada baş başa halleşir, mezarımı ziyaret edersin...

(Doğan güneşin ışınından odaya düşen bir huzme... Çıngırak sesleri ve melemeler... Nihad, gözleri kapalı...)

NİHAD – Yine sabah oldu Selma! Sürüler otlağa çıkıyor...

– 57 –

(Dağ evinin kapısında öğrenciler... Kimi eşiğe oturmuş, kimi ayakta... Birinin gözlerinde yaş, öbürü eliyle gözlerini siliyor...)

– 58 –

(Dağda güneş batıyor. Akşam manzarası... Dönen sürüler... Çıngırak sesleri ve çağrışan kargalar...)

– 59 –

(Gece, dağ evindeki oda... Evvelkinden daha fazla mum ve şamdan... Nihad, yatağında büsbütün ölgün... Selma, Nihad'ın baş ucunda ve bir yer minderinde... Anne, tekerlekli iskemlesinde ve Nihad'a yakın... Dışarda köpek havlamaları... Sükût... Bir köpek acı acı ulur... Nihad, başı yastıkta, gözleri tavanda...)

NİHAD – Anne!

ANNE – Oğlum!

NİHAD – Yat artık...

ANNE – Nasıl yatabilirim oğlum?

NİHAD – Sen yat ki, ben de uyuyabileyim...

ANNE – Peki oğlum...

(Selma yerinden fırlayıp tekerlekli arabayı kapıya çevirir, sürer... Durur, kapıyı açar. İçeriye dalan, beyazlar giymiş, yüzü ölü bir kadın arabayı çıkarır. Selma, kapıyı kapatır, döner, yürür, mindere çöker, sükût... Havlamalar... Uzun durak... Nihad, gözleri alabildiğine açık ve hep tavanda...)

NİHAD – Beni senden ayırmayacak bir mucize...

(Selma, deli gibi...)

SELMA – Ben de aynını istiyorum. Beni senden ayırmayacak bir mucize...

NİHAD – Ben seninle yaşamak istiyorum.

SELMA – Ben de seninle ölmek istiyorum..

(Sükût... Uzun durak... Birden korkunç bir uğultu... Bütün dünyayı içine çeken bir ejderha hortumundan geliyormuşçasına sesler... Birbirine karışık, acı kişnemeler, böğürmeler, havlamalar, tepinmeler, hayvan çığlıkları... Masada tahtaya dikili iki mumdan başka bütün şamdan devrilir ve söner. Tam o anda Nihad'ın somyası geriye doğru fırlar. Duvarlar çatlıyor ve aşağıya yağıyor... Selma, ayakta, saçlarını yolan bir deli.)

SELMA – İşte mucize...

(Selma koşar, dudakları Nihad'ın göğsünde, hastanın üstüne kapanır. Masa ve bütün eşya titriyor. Müthiş bir gürültü... Üzerine inen topraklar, tahtalar ve kasalar... Zifiri karanlık.... Kıyametten bir nümune...)

– 60 –

(Güneş, Aktepe köyü üzerinde doğmakta... Her taraf enkaza batmış... Mektep de yıkılmıştır. Mezarlıktaki çukur boş... Bucak bucak çadırlar, yerlerde şilteler, cankurtaran arabaları, koşa koşa gidip gelenler...)

– 61 –

(Aktepe köyünde her taraf yeşillik içinde... Yaz mevsimi... Ortalık temizlenmiş, evler seyrekleşmiş ve tek tük yeni çatılar türemiştir. İki katlı yeni okul binası. Kapısında bir levha:

«Aktepe Nihad Ağlayan İlkokulu»

Uzaktan bir Anadolu şarkısı...

Mezarlık... Nihad'ın yattığı yerde yanyana üç mezar taşı... Ortadaki yüksek, yandakiler kısa boylu... Öğretmen, muhtar ve birkaç öğrenci mezarların başında ve elleri duada... Ellerini yüzlerine sürüp, yürürler...

Şarkının son mısraları:

Ölüm Allah'ın emri... Ayrılık olmasaydı...

Müzik... Gökte pırıl pırıl ışıldayan güneşi siyah bir bulut örter...)